

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Ο κομήτης

(Σ' ένα έρημικο συνοικιακό δρομάκι. Σουρουπώνει. Έκείνος, που την ακολουθεί, ξαφνικά της πιάνει το χέρι).

Ε κ ε ι ν ο ς (ξερά κι' απότομα): Στρέψε δεξιά...

Ε κ ε ι ν ο ς (τρομαγμένη): Α... (στρίβει δεξιά). Εσύ...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγώ...

Ε κ ε ι ν ο ς: Τι τρέλαι! Μόσ' στη γειτονιά μου, λίγα όχημα μακρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου!

Ε κ ε ι ν ο ς: Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σοὺ εἶπα να στρίψεις δεξιά!

Ε κ ε ι ν ο ς: Καὶ σ' ἀκούσα, χωρίς συζήτηση...

Ε κ ε ι ν ο ς (σπκάνει τοὺς ώμους του): Ἀν δὲ μ' ἀκούσεις, θὰ θυγαίνω ἀκριβῶς μπροστὰ στὴ πόρτα σου καὶ θὰ πηγαίνω να πούμε καλησπέρα στὴ μαμά σου...

Ε κ ε ι ν ο ς: Στὴ μαμά μου...

Οχι, δά! Ε κ ε ι ν ο ς: Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶπαμε δίκιο ποὺ γυρίσαμε δεξιά (πιο σιγὰ). Τὰ δρομάκια εἰν' ἔρημα... Νυχτάνε... Σὰν καὶ τότε... Θυμάσαι;

Ε κ ε ι ν ο ς: Τί θέλεις;

Ε κ ε ι ν ο ς: Τίποτε.

Ε κ ε ι ν ο ς (ζωρηδεύει): Πῶς τίποτε; Πές μου, τί θέλεις, τί γυρεύεις ἀπὸ μένα πάλι...

Ε κ ε ι ν ο ς: Πάλι;

Ε κ ε ι ν ο ς: Ναί, πάλι. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ βρίσκεσαι στὸ δρόμο μου σὰν κομήτης. Κι' ὕστερα, πάλι χάνεσαι, γιὰ χρόνια... Καὶ δὲν καταφέρνεις πορὰ να μὲ δηλητηριάσεις, τὸ ἀγκάλιασμά μου-εἶδ'ο μετὸ ἀγκάλιασμά σου κομήτη, ποδὲν γεμάτος ὕδαρκαυάνιο...

Ε κ ε ι ν ο ς (ζεστό): Εγώ εἶμαι κομήτης τοῦ ἔρωτος! Τὸ ἀγκάλιασμά μου δὲν προκαλεῖ δηλητηρίαση, ἀλλὰ εὐτυχία...

Ε κ ε ι ν ο ς: Ἰδέα ποὺ τὴν ε-χεῖς, ὁμῶς!

Ε κ ε ι ν ο ς: Ξέρω να θάλω.

Ε κ ε ι ν ο ς: Καί, γιατί χά-νεσαι τόσα χρόνια;

Ε κ ε ι ν ο ς: Ἐκτελῶ τὴν τροχιά μου.

Ε κ ε ι ν ο ς (σοβαρὰ θυμωμέ-νος): Εὐχὲς...

νη). Δὲ φταίει, κανένας ἄλλος ἀπὸ μένα, ποὺ δέχομαι καθετὸς νὰ γίνουμαι παιγνίδι στὰ χέρια σου! Γεῖά σου!

Ε κ ε ι ν ο ς (σιγὰ, τρυφερά, ἐνῶ τὴν κρατᾷ τὸ μπράτσο): Μείνε... Ἀπλάσει, κι' ἂν δὲ στὸ πῶ, πάλι θὰ μείνεις...

Ε κ ε ι ν ο ς (ἔξω φρενών): Γιατί... ("Ἐχει νυχτώσει γιὰ καλὰ).

Ε κ ε ι ν ο ς (πιο σιγὰ): Γιατί εἰν' ὥραιο ν' ἀκούω κάποιον κάποιον τὰ δεκαοχτὼ μᾶς χρόνια νὰ μὲς μιλᾷ χαμηλόφωνα στ' αὐτί...

Προχωροῦμε, χωριόμαστε ὡς τὸ λαὸ μὲ στὴ ζωὴ, στὴ διοίκηση, στὴ ρουτίνα, ἐλπίζουμε διπλά μας τοὺς ἡμεροερίχτες, νὰ ἐξουλιάζονται σὰν ἐπιρρασιμένοι ἀπὸ κάποιο φε-νόπνορο ποὺ ζυγώνει... καὶ ξα-φνικά, νὰ: τὰ δεκαοχτὼ χρόνια ἀ-πρόσκλητα κοντὰ μᾶς! Τὰ πρῶτα καρδιοχτύπια, ἡ πρώτη ἀγάπη μου!

Ε κ ε ι ν ο ς (γοητευμένη): Ε-σύ...

Ε κ ε ι ν ο ς: Ναί, ἐγώ... Σὲ γινώσκω μὲ τὴν ποδιά σου ἀπο-λείπει θυμάσαι; Ἦσουν, δὲν ἦ-σαν δεκαοχτὼ χρόνια. Δὲν εἶχες προφταίνει ἀκόμα ν' ἀγαπήσεις κα-νένα, ἐκτός ἀν' εἶχες ἀγαπήσει τὸν καθηγητὴ σου, τὸν μαθηματικὸν κλάς κι' ἀντιπαθητικόν...

Ε κ ε ι ν ο ς: Τότε, σὲ γινώ-ρισκα. Γνωρίζεσθε ἀπλά, ὡς ἀπλά γίνονται ὅλα τὰ πρῶτα γλυ-στρήματα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἔ-ρωτα, ὡς τὸ μορφλὴν. Κι' ἀρχί-σαμε νὰ ὀργάνουμε τὴ ζωὴ καὶ τὰ χωράφια!

Ε κ ε ι ν ο ς: Σὰν κι' ἀπόψε, κι' ἀπόψε. Βλέπεις, ἡ γειτονιά εἰν' ἡ ἴδια. Τὰ δρομάκια, τὰ ἴδια, τὸ σκοτάδι τὸ ἴδιο κι' οἱ ἀνθρώ-ποι, ποὺ τυλίγει τὸ σκοτάδι ΕΣΥ κι' ΕΓΩ!

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ κι' εσύ...

Ε κ ε ι ν ο ς: Πόσα χρόνια μὲλ τὸ λογαριάζω!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

γο: Ε κ ε ι ν ο ς: Ρωτάς... (Κά-θονται). Ὅπως τότε... Θὰ πιούμε λίγο κρασί καὶ πολλὰ φιλά...

Ε κ ε ι ν ο ς: Ἀ, ὄχι φιλά! Ε κ ε ι ν ο ς (ποὺ τὴν ἔχει ἀ-καλίσσει σφιχτά): Γιατί;

Ε κ ε ι ν ο ς: Δὲν ἀνῆκα πὺ στὸν ἐαυτό μου...

Ε κ ε ι ν ο ς: Ἀλλά; Σὲ ποῖον ἀνῆκα;

Ε κ ε ι ν ο ς: Ἀκούσε. Εἶνε μιά σχέση σοβαρὰ, ἡσυχὴ, μετρημέ-νη...

Ε κ ε ι ν ο ς (τὴν κλείει τὸ στόμα μὲ τὰ χεῖλιά του. Ὑστερα): Σὺ! Δὲ θέλω νὰ μάθω τίποτα. Ἀκούς, ὅχι σὸβαρῇ, ἡσυχῇ, με-τρημένῃ! Εγὼ εἶμαι τὸ πρῶτο ἔ-ρωτικό ζεστόμα, ἡ πρώτη τρέλ-λα! Μπόρῳ νὰ βάλω φωτιά στὴ κοιλότητά σου, νὰ ξανασπᾷς τὰ χεῖλιά σου, τοῦ Δημοῦ, ὡς τότε, ποὺ τόσους γιὰ νὰ θυγαίνεις, πῶ ἀνέτα στὸ μπαλκόνι σου, χωρὶς νὰ σὲ ἐλπίει κανεὶς...

Ε κ ε ι ν ο ς: Τώρα δὲν ὑπάρ-χουν λαμπιόνια. Τὰ κατάργησε ὁ πόλεμος...

Ε κ ε ι ν ο ς: Ἐνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ θυγαίνεις μ' ὅλη σου τὴν ἀνεία στὸ μπαλκόνι, ὅταν θὰ σοὺ σιγοσυφρίζω τὸ «λησμο-νισμ»...

Ε κ ε ι ν ο ς: Σὺ! Γιατί νὰ ξαναῖσθες ἀπὸψε; Τί θέλεις; Ἀυ-τὴ σου μὲλ Δὲ βαρέθηκε νὰ μὲ βα-σανίστει...

Ε κ ε ι ν ο ς (σιγὰ): Σ' ἀ-γαπᾷ!

Ε κ ε ι ν ο ς: Ψέματα! Δὲ μ' ἀγαπᾷ!... Ἀν μ' ἀγαποῦσες, δὲ θὰ χανόσουν τόσες φορὲς ἀπ' τὴ ζωὴ μου... (πιο σιγὰ). Καὶ θά-ταν τόσο γοητευτικό νὰ μὴν εἶνε ψέματα...

Ε κ ε ι ν ο ς (πειστικά): Εἰν' ἀλήθεια. Σ' ἀγαποῦσα, σ' ἀγα-πᾷ καὶ θὰ σ' ἀγαπᾷ...

Ε κ ε ι ν ο ς: Καὶ τότε;

Ε κ ε ι ν ο ς: Τότε, ἡ ζωὴ εἶνε πῶς δυνατὴ ἀπὸ μένα, καὶ μὲ παρασπᾷ... Κάπου - κάπου ὁμῶς, γινώσκω μὲ περισσότερὴ δύναμη, γιὰ τὸ ρεύμα, κι' ἀράζω στὴν ὄψη. Κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὶς ἀ-λγαιές, μὲ περιμένεις ἐσύ-πάν-τα εἰς...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

χιονισμένο σου κατόφλι... Εσύ, ἡ πρώτη μου συγκίνηση... ἡ πρώτη μου ἀγάπη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Γιατί νὰ ξαναῖ-σθες ἀπὸψε;

Ε κ ε ι ν ο ς: Γιὰ νὰ σοὺ θυ-μῶσά πῶς τὰ δεκαοχτὼ μᾶς χρό-νια ζοῦνε... Δὲν πεθάνανε... Γιὰ δόλους τοὺς ὅλους ἀνθρώπους ἡ ζωὴ περνᾷ: γιὰ μᾶς μὲν ἐν ὁ-σμῇ στὴν εὐτυχία τοῦ πρῶτου ἔ-ρωτος... Νοιώθω πῶς εἶμαι ἔτοι-μος νὰ κάνω σήμερα καινούργιες τρέλλες. Κι' εἶσαι, ἐτοιμὴ νὰ τίς δεχθῇς... Δὲν εἶνε μεγάλο;

Ε κ ε ι ν ο ς: Γιατί νὰ ξαναῖ-σθες; (ἀφίεται στὴν ἀγκαλιά του).

Ε κ ε ι ν ο ς: Γιὰ νὰ σοὺ ψι-θυρίσω τοὺς στίχους τοῦ Μαρτί-την (πολὺ σιγὰ, στ' αὐτὴ τὴν): «Σὲ ξαναῖσθω, ἀγάπη μου χα- (μην)...

Ἀκόμα τὴ στιγμή θυμάμαι, ἀκόμη πῶς χαρίστηκα σὲ κάποιο σταυ- (ροδρόμο)...

Καὶ πήραμε δυὸ δρόμους, δακρυ- (ζομένο)...

Τὸ παραμῦθι τὴν ἀγάπη καὶ οἱ (δύο)...

Σ' ἔνα παλιὸ διαβάσαμε διὰ τὴ νύχτα, ἀργά...

Ἀχ! Ἐλα, σφιχτοδεύοντάς τὰ (χέρια)...

Τὸ παραμῦθι κάτω ἀπὸ τ' ἀστέ- (ρια)...

Νὰ ξαναῖσθω σιγὰ-σιγὰ...

Τὸ ἀναμνήσθω μᾶς βιβλίο, ἐδῶ, (στὴν ἀκρὴ)...

Νὰ τὸ ξαναδιαβάσω μὲ ποιοτικὴ Μὲ τὴν παλιὰ λαχτάρα στὴν ψυχὴ! Ποῦ μείνουμε; Θυμάσαι; Ἐνα δά- (κρυ)...

Εἶχαμε βάλεῖ γιὰ σημάδι, ἂν δὲν (τὸ δροῦμε)...

Ἀρχίζουμε καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρ- (χή)!

Ε κ ε ι ν ο ς (σὰν ἡχώ): Ἀρ- (χίζουμε καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή)...

Ε κ ε ι ν ο ς: Οχι! δὲν εἰν' ἀνάγκη. Θὰ συνεχίσουμε... Θὰ κόψουμε μόνον τὴν ἐντέλεια περὶ τὴς σελίδος ποὺ γράφτηκαν δυὸ ζού- (σας)...

Ε κ ε ι ν ο ς: Καὶ τότε;

Ε κ ε ι ν ο ς: Τότε, ἡ ζωὴ εἶνε πῶς δυνατὴ ἀπὸ μένα, καὶ μὲ παρασπᾷ... Κάπου - κάπου ὁμῶς, γινώσκω μὲ περισσότερὴ δύναμη, γιὰ τὸ ρεύμα, κι' ἀράζω στὴν ὄψη. Κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὶς ἀ-λγαιές, μὲ περιμένεις ἐσύ-πάν-τα εἰς...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε ι ν ο ς: Εγὼ, ἡ ἀνόητη...

Ε κ ε ι ν ο ς: Εσύ, ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖός μου ἐρωτάς!...Τὰ πρῶτα μου δεινὰ, τὰ πρῶτα μου πετάγματα, οἱ πρῶτες μου λαχτά-ρες... Εσύ, τὸ πρῶτό μου τρεμου-λάκιμα, τὸ πρῶτό μου μεθύσι, τὸ πρῶτό μου τοιγυρόν... Εσύ, ἡ κα-νὴν δὲν ἐρωτευμένων χειλιῶν μου τὸ ἀπογοητευμένο μου ἀποκρηά-τι-κο ξεγέλι, τὸ ξημέρωμά μου στὸ

Ε κ ε

10^ο — "Ω, ευτυχισμένη εσύ! φώναξε η Φρόνη. "Υπάγει ωραϊότερο πράγμα παρά ν' αγαπήσεις έναν άντρα; — Δέν σ'ό συμβουλεύω, μικρή μου, είπε η Γλυκέρη. Πονείς πολύ, όταν αγαπάς τόσο... — Αυτός δέν σ' αγαπάει; — Μές λατρεύει κι' αυτός. — Και πώς είνε αυτός ο ευτυχισμένος; — Τόν λένε Δημόκριτο. Είνε ένας από τούς προκρίτους 'Αθηναίους. Ωμορφος και πλούσιος. Θά τόν γνωρίζατε άπόψε, αλλά ταξιδεύει. Θά λείψη ένα μήνα ακόμα. Κι' η καρδιά μου είνε λαμπιμένη. Ο θεοί σάς έστειλαν γιά να μου δώσετε λίγη χαρά.

Γαλήνιες ήμέρες

Νοσταλγικός ο ήχος του αλλού σκόρπιζε μελωδίες γλυκές τό άνοιξιάτικο δειλινό στόν έξοχικό δρόμο. Οι άραιοί διαβάτες σταματούσαν κι' άκούγαν. Τό σπiti της Γλυκέρης τό γνώριζαν όλοι. Και μάνταναν πώς πίσω από τούς ψηλούς τοίχους, κάποια θυμωτά δάκρυα θάπαιζαν τόν αλλό και κάποια κερασένια χείλη θάγγυγαν τό πολύτιμο ξύλο. Παράθυρα πρós τό δρόμο δέν είχε τό σπiti, όπως έξ άλλου και κανένα έλληνικό σπιτι. Τα δωμάτια φατίζονταν από τήν έσωτερική αλλη. Κι' οι περίεσοι μονάχα μέ τη φαντασία μπορούσαν να ίδουν τήν αλλητρία. "Αν όμως ήβλεπαν στ' αλληθεια, ο ήχος θά πού φαίνονταν πιδ θυμωφός κι' ο σκοπός πιδ γλυκός.

Καθιμένους στό περιστόλιο, η Γλυκέρη κι' η Φρόνη, άκούγαν τήν Κορίνα πουπαίεζε τόν αλλό. "Ήταν άνώνριστη η κοπελλάτσια. Τό παιδιάτικο σώμα της είχε δέσει. Τό δέρμα της μελαχροινό, χούσιες σάν ώριμος καρπός. Τα μπράτσια της, λεπτά, μισοπαιδιάτικα ακόμα, ήταν λυγνά καθώς θύωναν τόν αλλό. Τα μαλλιά της μαύρα, μέ γαλάζιες ανταύγειες, δεμένε δυοσφα, ψηλά, ίσια, φαίνονταν πλούσια μέσα στην χρυσή κοοδόλλα που τό συγκρατούσε. "Ο χιτώνας της, έπεφτε σέ άρμονικές πτυχές, γύρω από τό λεπτό της κομψό σώμα. Μά άπ' άλλω, τό πρόσωπό της είχε μια έξαιρετική γλυκά, μια θέομο, πού τήν έκανε άναπητή σ' όσους τήν έβλεπαν. Έτσι και μια φράση. "Ενα προσώπακι λεπτό, εκίνητο, μάτια ολόμαυρα, βαθειά και όνοά, χείλη χαδιάρικα και κοραλλένια. Δέν φώναζε η άμορφία της, μά τραβούσε τις προσεκτικές ματιές. Τό παιδίό της ήταν σύμφωνο μέ τό έξωτερικό της. Θερμό κι' εύγενικό.

"Η Γλυκέρη χαμογελούσε. Κάθε τόσο τα χείλη της ψιθύριζαν: — Εδών! Αυτό ήταν ώρασι! — Όταν έσπαψε να παίζη τήν Κορίνα, σηκώθηκε η Φρόνη. Μές μιάς, σάν να κοπείσθηκε όλη η αλλη, σάν να μεταβλήθηκε σέ αλλη τό σούρουπο.

Μέσα στόν χιτώνα της πού είχε τό χρώμα τού κροκό, η κοπέλλα φαίνονταν ένα άγαλμα ζωντανό, βγαλμένο από κάποιο βάθρο, ζωντανέμένο από κάποια θεϊκή πνοή. Δέν ήξερε κανείς πού να σταματήσει τό βλέμμα του και τι να πρωτοθυμώσει σ' αυτό τό ζωντανό άριστούργιο σπουρά, ολόγυρο μαλλιά; Τό πρόσωπό της διάφανο, μέ τά τέλεια χαρακτηριστικά; Τα μάτια τό βιολετιά, βαθειά σάν τό πέλαγος; Τό μαστίχό που χαμογελούσε αινιγματικό, χαδιάρικα Τό λαμύ τόν ψηλό και ολόστρογγυλό; "Η τό ακίνητο, και ποίημα χάρις όταν έμεινε. Είχε ριζεί όλη της τήν όμορφιά στή Φρόνη, σούκέρη. Κι' ήταν φυσικό. "Ο χιτώνας αυτός ή βασιανόμικες μικρές. "Εξη μήνες ζούσαν στό σπιτι της Γλυκέρης. Είχε κτήσει τόν λόγο της. Τis λογάριε γιά κόρες της σχεδόν. Τis περιποιόταν σπορικτικά. "Η Κορίνα ήταν κιόλας διαλεγμένη αλλητρία. "Η Φρόνη είχε μάθει λίγο από όλα. Τήν προώριζε η Γλυκέρη να γίνη από αυτές πού συναρπάζουν τά πλήθη και κυβερνούν μέ τήν έξυμνία τους δάσκαρες πολιτείας.

— Κορίνα! φώναζε η Φρόνη. Μά τούς θεούς, είναι γεννημένη γιά τή μουσική. "Ε, τί λές Γλυκέρη; Οι μούσες δέν φιλαργυρεύθηκαν μαζί της...

— "Οχι, άποκρίθηκε μέ γλυκό χαμόγελο η Γλυκέρη. Οι μούσες κι' οι θεοί σάς χάρισαν ό,τι καλύτερο είχαν και στίς δύο. Στην Κορίνα τή θεία τέχνη της μουσικής, κι' ένα πρόσωπο γλυκό γιά να έλκυη τά βλέμματα τών άκροατών της, ενώ θά τούς μαγεύη τήν άκοή. Κι' έσένα Φρόνη, σά χάρισαν όλα. Σ' Έκαναν ένα ζωντανό ποίημα.

— Γλυκέρη, είπε η Φρόνη λιγνά άνυπόμονα. Πότε θά άποφασίσης να μάς παρουσιάσης στόν κόσμο, όπως μάς υποσχέθηκες;

— Άνυπομονείς; Έκανε η Γλυκέρη χαμογελώντας. Σε νιώθω Φρόνη. Είσαι σάν τό νερό τ' άλογο πού θέλει να δοκιμάση τή δύναμή του.

— Άνυπομονώ, ώμολόγησε η κοπέλλα κοκκινίζοντας. Είμαστε έξη μήνες στήν 'Αθήνα, κι' ακόμα...

— Δέν περάσατε άσχημα αυτόν τόν καιρό; — "Οχι, Γλυκέρη. Πέρασαμε σάν σέ όνειρο θεϊκό. 'Αλλά, δέν κερδίζομε τή ζωή μας. Τα χροστώμε όλα σέ σένα.

— Έννοια σου, έννοια σου μικρή μου. Θά κερδίσης τόσα, ώστε κι' έμένα να μού ξεπληρώσης τά λίγα πού μου χρωστάς...

— Μά πότε, πότε θά παρουσιάσoυμε στόν κόσμο;

— Σκέφθηκε η Γλυκέρη μία στιγμή. "Επειτα είπε: — Λοιπόν, άκούστε! "Ο Δημόκριτος έρχεται σέ τέσσερις ήμέρες.

— Έπί τέλους! φώναξε η Φρόνη. "Ενώ έλεγεσ πώς θά λείψη ένα μήνα, δέν τόν είδαμε όλο τό χειμώνα...

— Σπουδαίες υποθέσεις τόν κράτησαν μακριά από τήν 'Αθήνα. 'Αλλά, μού μνήστε πώς θάρρη σέ τέσσερις ήμέρες. Σκέφθηκε λοιπόν, κάτι πού θά τόν εύχαριστήση κι' αυτόν κι' έσάς θά ικανοποιήση. Τήν έπομένη ήμέρα πού θάρρη, θά διοργανώσω ένα συμπόσιο. Διπλή γιορτή. Και γιά τήν επάνοδό μου άναστημένου μου, και γιά να σάς παρουσιάσω έόσας στούς φίλους μου.

— Είσαι καλή! φώναξαν τά κορίτσια.

Κι' η Φρόνη πρόσθεσε μέ ένθουσιασμό: — "Ω, Γλυκέρη! Δέν μπορείς να φαντασθής πόσο επιθυμώ να ίδω ένα συμπόσιο. 'Από όσα μού διηγήθηκες έσύ, φαίνεται πώς θά είνε θαυμάσιο πράγμα.

— Θά ίδής. Θά καλέσω τούς παλιούς μου φίλους. Κι' αυτοί θά φέρουν νέους φίλους τους πάλι. "Ο Δημόκριτος δέν θά χηλέψη, αφού θά ήσαστε σείς. Θά εύχαριστήση νά βρεθί ανάμεσα στούς γνωστούς του μετά τόσον καιρό. Έσύ Κορίνα θά παίξης τόν αλλό...

■ ΚΡΟΑΤΙΑ. — "Ενα παράδοχο πρόβλημα άπασχολεί τελευταίως τούς Ούγγρους γεωλόγους: Τα νερά τού ποταμού "Οντρα της Κροατίας άλλαξαν τό βαθύκυανο χρώμα τους κι' έγιναν κατάμαυρα. Στην επιφανεία τους δέ επιπλέουν χιλιάδες ψάρια. "Οι γεωλόγοι άποδίδουν τήν αίτια της αλλαγής αυτής τού χρώματος τού νερού τού ποταμού σέ κάποιο στρόμα μετάλλου πού βρίσκεται στίς πηγές τού "Οντρα.

■ ΜΟΝΑΧΟΝ. — "Ο Γερμανός ύγειολόγος Φράντζ Μπρίνχεν έκανε πρό ήμερών μια διάλεξη στό "Ιατρικό "Ινστιτούτο της πόλεως μας σχετικάς μέ τό ζήτημα τού ύπνου. "Ο δόκτωρ Μπρίνχεν έβεραιώσεν ότι η τοποθέτηση της κλίνης παίζει σπουδαίο ρόλο στό ζήτημα τού ύπνου. "Η καλύτερη θέσις πού κρεβατιού είνε μέ τό κεφάλι πρós βορράν και τά πόδια πρós νότον.

"Η χειρότερη δέ μέ τό κεφάλι πρós δυσμάς και τά πόδια πρós ανατολάς. ■ ΤΟΚΙΟ. — Στην "Ιαπωνική Βουλή όπεβλήθη πρό μνημόν ένα νομοσχέδιο διά τού όποιου επιτρέπεται στίς δικηγόρους πού έχουν πενταετή άσκησι πού έπαγγέλματος των να διορίζονται εισαγγελείς.

■ ΑΓΚΩΝ ("Ιταλία). — Στην πάλι μακς πέναν την περασμένη βρομάδα, σέ ηλικία 94 έτών, ο Τζιάνκομο Σορέντι, ένας μέγρος θαλασσοδύκος, κάτοχος ενός ναυαγοσωστικού μέ τό όποιο είχε σώσει σ' όλη τή ζωή του 837 ναυαγούς από βέβαιο θάνατο.

■ Α.Ι.ΤΗ. — "Υπάρχουν στή νήσο μας μερικά γιγαντιαία δέντρα τα φύλλα τών όποιων λαμπουν τόσο πολύ τόν Άβγουστο, ώστε φατίζουν γύρω σέ απόστασι μίλιου. Τό περίεργο αυτό φαινόμενο άποδίδεται σέ κάτι μικρά φωτοβόλα ζωάρια πού βρίσκονται επάνω στά φύλλα τού δένδρου.

— Κι' εγώ τί θά κάνω; ρώτησε η Φρόνη. — Έσύ; Έκανε η Γλυκέρη κυττάζοντας τήν από τήν κορυφή έως τά νύχια. "Εσύ, τίποτα... Μονάχα θά παρουσιάσης. Αυτό φθάνει.

Καταστροφή

"Από τό πρωτό τόν περιέμεναν μέ χαρούμενη διάθεσι τόν Δημόκριτο οι τρεις γυναίκες. Τί άτυχία όμως. "Εβρεξε όλη τή νύχτα. Και τώρα τήν αλλη πάλι έβρεξε. Κι' άς ήταν Μάοτιος, άνοιξις πιά. "Η μαυρίλα τού ουρανού λές κι' έσφιγγε τήν καρδιά της Γλυκέρης. Γιατί κάθε τόσο άναστήναζε, κι' έστειλε τόν Κλείνια νά ίδη στό δρόμο μί φαίνεται τό άμάξι τού άναπημένου της.

"Η Κορίνα κι' η Φρόνη όμως πετούσαν από τή χαρά τους. Οι γλωσσίσταες τους έκοβαν κι' έροσθον, καθώς έτοιμαζαν τις τελευταίες άνθοδέσμες και στόλιζαν τά δωμάτια.

— Άπόψε ακόμα, κι' αύριο είνε η μεγάλη ήμέρα νά ιάς Κορίνα...

— Άν θέλουν οι θεοί, Φρόνη, δέ θά δυσκολευτόυμε ν' άποκτήσουμε κι' έμέις φίλους.

— "Α, Κορίνα. Τόνοιρό μου είνε να μ' άγαπήση ένας άμορφος και πλούσιος νέος, και να μέ κάνει γυναίκα του.

— Κι' εγώ τό εύχομαι Φρόνη. Μά θά μάς ελσκούσουν οι θεοί;

— Έλεγον, έλεγον οι δύο κοπελλάτσιας. Κι' η φαντασία τους τάβλεπε όλα ρόδινα.

— Ένας φίλος πιστός και πλούσιος, πού θά τις παντρεύονταν στό τέλος. Τίποτε καλύτερο δέν μπορούσαν βεβαία να εύνηθούν οι δύο μικρές. "Αεφωνα, εκεί πού τώεγαν αυτά, άκούστηκε έξω στό δόμο ο θόρυβος ενός άματιού.

— Άκού! φώναξε χαρούμενη η Φρόνη. "Α μάξι! Θά είνε ο Δημόκριτος!

— Έτρέλας κι' οι δύο κοπέλλες κοντά στή Γλυκέρη. "Αυτή στεκόταν, βαστώντας τό γέσι της όπάνω στή καρδιά της, λιποθύμη σχεδόν από εύτυχία.

— "Ηλθε, ήλθε, ψιθύριζε ένα λυγρό χαρά στή φωνή.

Μά σέ δύο λεπτά, ενώ τά νέγρια της ήταν κιόλας άπλωμένα γιά να υποδεχθί τόν άναπημένο της, μπήκε ο Κλείνιας μέ πόσωση σκού θορύπου... έσα.

— Δέν είνε ο άφέντης. Είπε. Είνε κάποιος ξένος, σταλιένος από τό Αιόκιοτο...

— Άς περάση μέσα. Είπε. λυπημένη, και κάθισε σάν να της είχε φύγει όλη η ζωή από μέσα της.

— Ένας νέος μπήκε μέσα μέ πόσωση σοβαρό.

— Γλυκέρη, είπε νύχιγορας, είμαι σταλιένος από τό Αιόκιοτο. Πήγα να σκάσω τό άλογο όσπου να φθάσω...

— Από πού έρχεσαι;

— Από τόν Πειραιά;

— Στόν Πειραιά είνε κι' ο Δημόκριτος;

— "Οχι, Γλυκέρη. Είνε στή Σαλαμίνα. Διατρέχει μεγάλο κίνδυνο.

— Γιατί; έρωτίζε η γυναίκα.

— Πρόπει να μ' άκούσης, χωρίς να παραχθή. Μόλις φθάσαμε στόν Πειραιά—ταξίδεψα μαζί του — μάσαμε κάτι φοβερό. Πώς είχε κατανυγεί ο Αιόκιοτος έδω επί άσβεστία.

— Επί άσβεστία; τραύλισε η Γλυκέρη και χλώμιασε.

— Ναι, Γλυκέρη. Καταλαβαίνεις τί σοβαρή είνε αυτή η καταγγελία.

— Είνε κίνδυνο θανάτου!

— Ναι, άν άποδείξη αυτό πού τού κατηγορούν, πώς μια μέσα στήν άνορα είνε ότι η "Αφροδίτη είνε άσχημη μπισοτά στή δική σου όμορφιά, κι' άλλα προσβλητικά, είνε ένοχος θάνατου.

— Συμφωρά μου! έβόησε η Γλυκέρη, και έκρυψε τό πρόσωπό της μέ τά δύο της χείρια.

— Δέν είνε ώρα γιά κλάμματα, είπε άνυπόμονα ο έξνος. Είνε ώρα γιά να βοηθήσης τόν άντσα αυτόν, άν τόν άναψής...

"Η Γλυκέρη πετάχτηκε δρδια στή στιγμή. Τα μάτια της άστραψαν μέσα από τά δάκρυα.

— Νά τόν βοηθήσω; Μπορώ να τόν βοηθήσω; Γιατί δέν μού τό λές τόσην ώρα ξένη; Γιατί δέν άφρίζεις από αυτό;

— Άκούσε, τί σου παραγγέλλει ο Δημόκριτος. Χρειάζεται χρημάτα, πολλά χρημάτα. Μόνο μέ τά χρημάτα μπορεί νά σωθί. Δέν έχει όμως σχεδόν τίποτε. "Αχόρησε...

— Αυτό δέν μ' ένδιόφερε, τόν δέικοφε η Γλυκέρη. Πώς γρήγορα, πόσα χρημάτα χρειάζεται. — "Οσα περισσότερα, τόσο πιδ μεγάλη πιθανότητα έχει να σωθί. Αυτό μού είπε να σου πώ μονάχα. Και μού πρόσθεσε: — Δέν τοκώ να της μνησώ; να πωλήση τό σπiti, κι' όμως τόσα χρημάτα μού χρειάζονται. Τα μάτια της Γλυκέρης γούρλωναν τρομαγμένα μια στιγμή. "Επειτα πάλι, τό πρόσωπό της ήπρε τή σοβαρή του έκφρασι.

— Τί άλλο σού είπε; ρώτησε άπλά.

— Μού είπε ακόμα να πάς αύριο τό βράδυ, να φύγης από τόν Πειραιά μέ καράβι πού θά σου υποδείξω έγώ, και να τόν συναντήσης στή Σαλαμίνα. "Από εκεί θά φύγете μακριά μαζί. "Αν τόν άναψής, είπε, θά κάνης όπας σου πρόσταξει. Λοιπόν, άποφάσισε γρήγορα Γλυκέρη. "Εγώ πρέπει να φύγω, να πάω να τό μνησώ τήν άπάντησή σου...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

ΜΙΑ ΑΝΩΦΕΛΗ ΘΥΣΙΑ

Τό δύλημμά

Τήν πού είχε πη πλανάως ο πατέρας της. Καί μ' ένα τόσο παραπονεμένο ύφος πού έννοιασε άπότομα τά μάτια της να δουρκώσουν.

— "Ο γάμος αυτός πού σχεδιάζει, Ζωΐτσα, δέν είνε η καταστροφή τού σπιτιού μας.

— Άπότομα, σάν να άφηνίσθηκε από ένα γλυκό όνειρο, η Ζωΐτσα άντίκρυσε μίη τήν πραγματικότητα. "Ως τότε βρισκόταν στά σύννεφα. "Αγαπούσε παράφορα τόν Περικλή και δέν ήπισηγε γι' ατήν στή ζωή τίποτε άλλο από τόν έρωτά της.

Είχαν πλέξει μαζί τά όραιότερα όνειρα και σχεδίασαν πολύ σύντομα να ένώσουν γιά πάντα τή ζωή τους.

Μά να πού όλα αυτά δέν ήσαν παρά όνειρα πού η σκληρή πραγματικότητα ζητούσε να διαλύση.

Πώς δέν τό είχε σκεφθί αλληθια, τόσον καιρό, μέσα στή μέση της έκρηκτικής εύτυχίας της;...

Αυτή συμπρόβησε τό σπiti άπό ατήν έόδοσιν οί δύο γέροντες της και οί μικρές άδελφούλες της...

Πώς θά τούς άφηνε έτσι μόνους γιά να ζήση αυτή χωριστά; Πώς θά τούς έγκατέλειπε γιά να ζήση αυτή στό πλάι ενός άνδρος εύτυχισμένου, ενώ οί δική της θά δυστυχισόταν, θά λιμοκτονοόταν;

"Ενώ άν παντρεύονταν τόν Δημό Φαρέλη, τόν εύκατάστατο κτηματία πού από καιρό τήν ζητούσε...

"Ηρωϊκή άποφάσις

Ζωΐτσα είνε όλο τό ψυχικό εκείνο θάρρος πού παίρνουν σέ μεγάλες στιγμές τής ζωής οί τίμιες γυναίκες.

— "Ηταν φανερό ότι χρειαζόταν μια μεγάλη θυσία. Δέν μπορούσε να θυσιάσης τούς δικούς της γιά να εύτυχίση αυτή...

Θά προτιμούσε τόν Φαρέλη. Θά δέκοπτε τις σχέσεις της μέ τόν Περικλή. Θά έκλεινε νύχτες και νύχτες κηδεύοντας τό δεινρό της άγάπης της. Και ύστερα, ύστερα θά συνήθιζε σιγά — σιγά μέ τόν καιρό...

Έτσι ήπρε τήν άπόφασί της η Ζωΐτσα μια μέρα να παντρευθί τόν Δημό Φαρέλη.

Απόφαση ήρωϊκή γιά μια κοπέλλα έγκισι χρονών πού δέν έ γνώρισε από τή ζωή πέρα τόν έρωτά στά τριανφυλλένια δειλινά της και τις συγκινητικές κάποιων κλεφτών φίλων στά σκοτεινά...

Στιγμές εύτυχίας

Ο Δημό Φαρέλης ήταν εύτυχιμένος πού είχε δεχθί τό μισάνοιχτο εκείνο μπουμπούκι κι' η γίνη γυναίκα του.

"Ικανοποιημένη ήταν και η Ζωΐτσα γιαντί η θυσία της είχε φέρει πάλι στό σπιτικό της τήν πνοή της χαράς...

— Οί γόνεις σου είνε και δική μου, τήν είχε διαβεβαιώσει ο Δημό και ο άδελφάκος σου άδελφός μου. Θά τούς πάρω όλους μαζί να ζήσουμε σάν μια οικογένεια.

— Δέν τοκώ να της μνησώ; να πωλήση τό σπiti, κι' όμως τόσα χρημάτα μού χρειάζονται. Τα μάτια της Γλυκέρης γούρλωναν τρομαγμένα μια στιγμή. "Επειτα πάλι, τό πρόσωπό της ήπρε τή σοβαρή του έκφρασι.

— Τί άλλο σού είπε; ρώτησε άπλά.

— Μού είπε ακόμα να πάς αύριο τό βράδυ, να φύγης από τόν Πειραιά μέ καράβι πού θά σου υποδείξω έγώ, και να τόν συναντήσης στή Σαλαμίνα. "Από εκεί θά φύγете μακριά μαζί. "Αν τόν άναψής, είπε, θά κάνης όπας σου πρόσταξει. Λοιπόν, άποφάσισε γρήγορα Γλυκέρη. "Εγώ πρέπει να φύγω, να πάω να τό μνησώ τήν άπάντησή σου...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

Τό δύλημμά

Τήν πού είχε πη πλανάως ο πατέρας της. Καί μ' ένα τόσο παραπονεμένο ύφος πού έννοιασε άπότομα τά μάτια της να δουρκώσουν.

— "Ο γάμος αυτός πού σχεδιάζει, Ζωΐτσα, δέν είνε η καταστροφή τού σπιτιού μας.

— Άπότομα, σάν να άφηνίσθηκε από ένα γλυκό όνειρο, η Ζωΐτσα άντίκρυσε μίη τήν πραγματικότητα. "Ως τότε βρισκόταν στά σύννεφα. "Αγαπούσε παράφορα τόν Περικλή και δέν ήπισηγε γι' ατήν στή ζωή τίποτε άλλο από τόν έρωτά της.

Είχαν πλέξει μαζί τά όραιότερα όνειρα και σχεδίασαν πολύ σύντομα να ένώσουν γιά πάντα τή ζωή τους.

Μά να πού όλα αυτά δέν ήσαν παρά όνειρα πού η σκληρή πραγματικότητα ζητούσε να διαλύση.

Πώς δέν τό είχε σκεφθί αλληθια, τόσον καιρό, μέσα στή μέση της έκρηκτικής εύτυχίας της;...

Αυτή συμπρόβησε τό σπiti άπό ατήν έόδοσιν οί δύο γέροντες της και οί μικρές άδελφούλες της...

Πώς θά τούς άφηνε έτσι μόνους γιά να ζήση αυτή χωριστά; Πώς θά τούς έγκατέλειπε γιά να ζήση αυτή στό πλάι ενός άνδρος εύτυχισμένου, ενώ οί δική της θά δυστυχισόταν, θά λιμοκτονοόταν;

"Ενώ άν παντρεύονταν τόν Δημό Φαρέλη, τόν εύκατάστατο κτηματία πού από καιρό τήν ζητούσε...

"Ηρωϊκή άποφάσις

Ζωΐτσα είνε όλο τό ψυχικό εκείνο θάρρος πού παίρνουν σέ μεγάλες στιγμές τής ζωής οί τίμιες γυναίκες.

— "Ηταν φανερό ότι χρειαζόταν μια μεγάλη θυσία. Δέν μπορούσε να θυσιάσης τούς δικούς της γιά να εύτυχίση αυτή...

Θά προτιμούσε τόν Φαρέλη. Θά δέκοπτε τις σχέσεις της μέ τόν Περικλή. Θά έκλεινε νύχτες και νύχτες κηδεύοντας τό δεινρό της άγάπης της. Και ύστερα, ύστερα θά συνήθιζε σιγά — σιγά μέ τόν καιρό...

Έτσι ήπρε τήν άπόφασί της η Ζωΐτσα μια μέρα να παντρευθί τόν Δημό Φαρέλη.

Απόφαση ήρωϊκή γιά μια κοπέλλα έγκισι χρονών πού δέν έ γνώρισε από τή ζωή πέρα τόν έρωτά στά τριανφυλλένια δειλινά της και τις συγκινητικές κάποιων κλεφτών φίλων στά σκοτεινά...

Στιγμές εύτυχίας

Ο Δημό Φαρέλης ήταν εύτυχιμένος πού είχε δεχθί τό μισάνοιχτο εκείνο μπουμπούκι κι' η γίνη γυναίκα του.

"Ικανοποιημένη ήταν και η Ζωΐτσα γιαντί η θυσία της είχε φέρει πάλι στό σπιτικό της τήν πνοή της χαράς...

— Οί γόνεις σου είνε και δική μου, τήν είχε διαβεβαιώσει ο Δημό και ο άδελφάκος σου άδελφός μου. Θά τούς πάρω όλους μαζί να ζήσουμε σάν μια οικογένεια.

— Δέν τοκώ να της μνησώ; να πωλήση τό σπiti, κι' όμως τόσα χρημάτα μού χρειάζονται. Τα μάτια της Γλυκέρης γούρλωναν τρομαγμένα μια στιγμή. "Επειτα πάλι, τό πρόσωπό της ήπρε τή σοβαρή του έκφρασι.

— Τί άλλο σού είπε; ρώτησε άπλά.

— Μού είπε ακόμα να πάς αύριο τό βράδυ, να φύγης από τόν Πειραιά μέ καράβι πού θά σου υποδείξω έγώ, και να τόν συναντήσης στή Σαλαμίνα. "Από εκεί θά φύγете μακριά μαζί. "Αν τόν άναψής, είπε, θά κάνης όπας σου πρόσταξει. Λοιπόν, άποφάσισε γρήγορα Γλυκέρη. "Εγώ πρέπει να φύγω, να πάω να τό μνησώ τήν άπάντησή σου...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

"Ο Φαρέλης έμεινε ένός. Τό τήληγμα ήταν τρομερό. "Ο Περικλής σηκώθηκε να φύγη. Τόν έδε ν' άπομακρύνεται... Έκανε να τόν σταματήσει. Μά δέν δρθηκε τή δύναμη. Και σωριάστηκε σέ μια πολυθρόνα, ράκος ανθρώπινο.

Δραματική κατάσταση

Η αμφιβολία! Τί φοκίτο μαρτύριο! "Ο Φαρέλης άγωνιούσε.

Μπορούσε νάλεγε ψέματα ο Περικλής, μπορεί και να τήν συκοφαντούσε. Μά, άν ήταν αλληθια; Πώς μπορούσε να τό έσκακρίωση αυτή; Νά δεχθί να καλύψη μέ τό όνομά του τό δνειδος μιας άμαρταλής κοπέλλας;

"Οχι, είχε όπόληνη άνδρική άξιοπρέπεια.

Και διέλυσε τόν άρραβώνα του μέ τή Ζωΐτσα.

Αυτό έφθασε γιά να όργιάσουν οι κακές γλώσσες. Και τί δέν έλεγον στή γειτονία.

"Η Ζωΐτσα δέν ήταν έν τάξει. δέν είχε καθαρό τό μέτωπο. "Ηταν μια άμαρταλή. Πήγε να ξεναλάση τόν Περικλή και μια και δέν τά κατάφερε, έοριξε τά δικά της στόν Φαρέλη...

Μά και αυτός δέν άργησε να τήν καταλάβη. Και τώρα πώς έρεει ποιόν άλλον θά έμπλεκε. Μά πώς θά τήν πλησίαζε; Είχε βγάλει πιά τό όνομα.

"Η άθώα κοπέλλα θρηνεί τώρα τήν κατεστραμμένη ζωή της... Μά περισσότερο άπ' όλα θρηνεί τήν χαμένη θυσία της. "Οσο γιά τόν Περικλή, αυτόν τόν έχει σιγά σιγά τήν πνοή της, τόν έχει σιγά σιγά τήν πνοή της, τόν έχει σιγά σιγά τήν πνοή της...

— Αυτοί είναι οι δύο κοπελλάτσιας. Κι' η φαντασία τους τάβλεπε όλα ρόδινα.

— Ένας φίλος πιστός και πλούσιος, πού θά τις παντρεύονταν στό τέλος. Τίποτε καλύτερο δέν μπορούσαν βεβαία να εύνηθούν οι δύο μικρές. "Αεφωνα, εκεί πού τώεγαν αυτά, άκούστηκε έξω στό δόμο ο θόρυβος ενός άματιού.

— Άκού! φώναξε χαρούμενη η Φρόνη. "Α μάξι! Θά είνε ο Δημόκριτος!

— Έτρέλας κι' οι δύο κοπέλλες κοντά στή Γλυκέρη. "Αυτή στεκόταν, βαστώντας τό γέσι της όπάνω στή καρδιά της, λιποθύμη σχεδόν από εύτυχία.

— "Ηλθε, ήλθε, ψιθύριζε ένα λυγρό χαρά στή φωνή.

Μά σέ δύο

‘Η γόνισσα με τὰ ξανθὰ μαλλιά

ΜΑΡΟΚΙΝΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Πάνω στα άγρια βουνά του Μαγκρέμπ, στο Μαρόκο, κοντά στο ποτάμι Ουμνέρ - Ρεμπίς, ζούσε ένας τρομερός λησταρχός, ο Καϊδ - ‘Αμράρ. ‘Ο ληστής αυτός είχε πιάσει με τὰ παλληκάρια του τις καλύτερες θέσεις στις χαράδες που βρίσκονται κοντά στις όχθες του ποταμιού, σταματούσε τους ταξιδιώτες και ή τους έπαιρνε λύτρα ή τους λήστευε και τους σκότωνε αν τούφεραν καμιά αντίρρηση. Γι’ αυτό και αυτός και όλη του ή φυλή ζούσανε θαυμάσια και δεν ύστερούντο τίποτα.

Έτυχε όμως τον καιρό εκείνο να πεθάνη ο Σουλτάνος του Μαρόκου. Και τον διαδέχθηκε ένας άλλος. Και ο Σουλτάνος αυτός θέλησε να γίνη άρχοντας παντοδύναμος, που μπροστά του να σκύβουν όλοι οι υπήκοοι του το έδαφος.

‘Ο Καϊδ ‘Αμράρ όμως έξω στα βουνά, εξακολουθούσε να πιάνη τους ανθρώπους και να τους ληστεύη. ‘Ο νέος Σουλτάνος σκέφθηκε πως αυτό ήταν το πρώτο που έπρεπε να έμποδισθή και τουτέστι διαταγή να πάγη να παίρνη λύτρα και να ληστεύη τους ταξιδιώτες.

‘Ο Καϊδ ‘Αμράρ όμως αποφάσισε να μην υπακούση στη διαταγή. Όταν το έμαθε αυτό ο Σουλτάνος θυμωσε και έδήλωσε πως θα τον τιμωρούσε αλύπητα. Τον έκήρυξε έπαναστάτη και έστειλε ένα μεγάλο άποσπασμα στρατού στα βουνά του Ουμνέρ Ρεμπίς, με την διαταγή να πιάσουν ζωντανό τον έπαναστάτη και να τον φέρουν στο Φέζ, την πρωτεύουσα του Μαρόκου, χειροπόδαρα δευέρον. Γι’ αυτό το σκοπό το άποσπασμα πήρε μαζί του και ένα μεγάλο σιδερένιο κλουβί.

‘Ο Καϊδ ‘Αμράρ όμως είχε καταλάβει όλες τις θέσεις των βουνών του Ουμνέρ Ρεμπίς. Το άποσπασμα του Σουλτάνου δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα και άναγκάσθηκε πολύ γρήγορα να υποχωρήση με άρκετους νεκρούς και πολλούς τραυματίες. ‘Οσο γιά το σιδερένιο κλουβί, ο Καϊδ ‘Αμράρ το πήρε και αυτό και μέσα έκλεισε δυο από τα λιοντάρια του.

‘Αναγκασμένος ο Σουλτάνος κάλεσε τους ύπουργούς του και τους ζήτησε τη γνώμη τους. ‘Εκείνοι όμως δεν έβλεπαν τί να του ποινέ... ‘Ο Σουλτάνος ρώτησε τότε μια από τις δούλες του, την πιο ήλικιωμένη. Και αυτή, σαν γυναίκα που ήταν, τούδωσε μια έξυπνη συμβουλή. Τού είπε να στείλη στα βουνά του Μαγκρέμπ μια από τις γυναίκες του χαρμιού του. Τού είπε ότι μόνο αυτή θα μπορούσε να καταφέρη και να σκαλώσθη τον περιβόητο Καϊδ ‘Αμράρ.

Και έτσι, σε λίγες μέρες, μια έρσθη Κιρκασία του χαρμιού του Σουλτάνου, μια Κιρκασία πάρα πολύ όμορφη, άφησε το Φέζ, και τράβηξε με τη συνοδεία της κατά τα βουνά Μαγκρέμπ.

Σε μια χαράδα του Ουμνέρ - Ρεμπίς, τα παλληκάρια του Καϊδ ‘Αμράρ τη σταμάτησαν και της έπαιναν να τους πληρώση λύτρα. Με περιφρόνηση μεγάλη, ή ξανθεία Κιρκασία άρνήθηκε. Οι άνθρωποι του Καϊδ ‘Αμράρ την πιάσανε τότε και την πήγαν στον άρχηγό τους. Και ο άρχηγός τους, ο τρομερός Καϊδ ‘Αμράρ την άγάπησε από την πρώτη στιγμή που την είδε... Και την άναγκασε να καταφέρη και να σκαλώσθη.

Περάσανε μέρες... περάσανε βδομάδες... περάσανε μήνες. Και δταν κύλησε ένας χρόνος, ο Καϊδ ‘Αμράρ ήταν πιά τέλειος σκλάβος της. Μια μέρα που καθότανε κοντά στον άγαπημένο της μέσα στη σκηνή του, ή Κιρκασία που ήξερε πως ποτέ ο Καϊδ ‘Αμράρ δεν παρέβαινε τις ύποσχέσεις του, τούμισε Έξοφνα να τον ρωτήση:

— Αν σου έδεναν τα πόδια και τα χέρια σου με σιδερένιες αλυσίδες, θα άντιστεκόσουν καθόλου σε μένα;

‘Ο Καϊδ ‘Αμράρ της άποκρίθηκε:

— Σε σένα δεν θα άντιστεκόμουν ποτέ!

Και αν, ενώ εσύ θα ήσουν δεμένος με τις σιδερένιες αυτές αλυσίδες, έμπαιναν Έξοφνα δυο μέσα στη σκηνή ο έχθρός σου γιά να σε πιάσουν, τί έκανες;

‘Ο Καϊδ ‘Αμράρ την κτύπαζε στα μάτια και της είπε:

— Θα τέτωνα Έξοφνα και τα χέρια μου και τα πόδια μου και θα σπαζα όλες τις αλυσίδες και θα σκότωνα όλους μου τους έχθρους...

Σε λίγο, Έξοφνα, τον ρώτησε πάλι:

— Και αν σου δέναν τα χέρια και τα πόδια με μια τρίχα από τα μαλλιά μου θα άντιστεκόσουν σε μένα;

Χωρίς να τραβήχθη καθόλου από κοντά της, ο Καϊδ ‘Αμράρ της άποκρίθηκε:

— Σε σένα δεν θ. άντισταθ ποτέ!

Αυτή στάθηκε μια στιγμή σαν συλλογισμένη. Έπειτα, Έξοφνα, είπε πάλι:

— Και αν τότε, ενώ τα χέρια σου και τα πόδια σου θα ήσαν δεμένα μ’ αυτή την τρίχα, έμπαιναν μέσα οι έχθροί σου και πέφταν άπο σου να σε σκοτώσουν, τί έκανες;

‘Ο Καϊδ ‘Αμράρ την κτύπαζε στα μάτια.

— Δεν σοδ πας σε σένα και σ’ ό,τι άνήκει σε σένα, δεν θα άντιστεκόμουν ποτέ. της άποκρίθηκε. Λοιπόν, την τρίχα από τα μαλλιά σου ποτέ δεν θα την έσπαζα, ό,τι και αν γινότανε!

‘Η Κιρκασία τον ήξερε καλά τον Καϊδ ‘Αμράρ. ‘Ηξερε καλά — και το ήξερε όλος ο κόσμος αυτό — πως ο Καϊδ ‘Αμράρ, ό,τι έλεγγε

‘Αμέσως τότε ή έρσθη Κιρκασία σηκώθηκε από κοντά του, τράβηξε μια τρίχα από τα ξανθά μαλλιά της και έδεσε μ’ αυτή τα χέρια του Καϊδ ‘Αμράρ. ‘Αμέσως έπειτα με μια άλλη τρίχα τούδεσε τα πόδια.

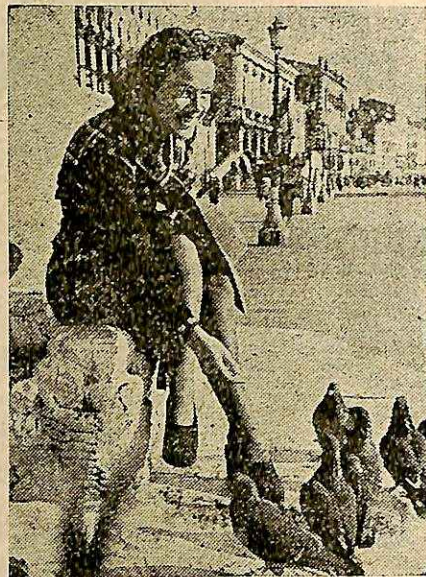
Κρυφά, με το σκοπό να προσδοή τον λησταρχο που τόσο την είχε αγαπήσει, ή ξανθεία Κιρκασία είχε συνεννοηθή με ανθρώπους του Σουλτάνου και τους είχε πη να περιμένουν γύρω στη σκηνή του Καϊδ ‘Αμράρ να δειθ το σύνθημα.

‘Αμέσως λοιπόν μόλις άκουσαν τη φωνή της, οι στρατιώτες του Σουλτάνου άρπαιξαν μέσα στη σκηνή και άρπαιξαν τον Καϊδ ‘Αμράρ. Κουνήθηκε καθόλου. Δεν έσπασε ούτε τη μια τρίχα, ούτε την άλλη που ό,τι φωνή κανέναν γιά βοήθεια, αν και ήξερε πως με την πρώτη προσπάθεια ν’ άφήση τους έχθρους του να τον πιάσουν, τον άσώσουν.

Σουλτάνο του Μαρόκου, παρά να παραβη το λόγο που είχε δώσει στην άγαπημένη του. Και ο Σουλτάνος, αφού τον έβασάνισε άλύπητα, μέρες δολιχάρες, τον κατέβηκε τέλος σε θάνατο και τον σκότωσαν...

Έτσι πέθανε, όθμα της προδοσίας μιας γυναίκας, ο άηθρος Καϊδ ‘Αμράρ, που τον έτρεφε όλο το Μαρόκο...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΕΡ

‘Η χαριτωμένη βεντέτα της Γερμανικής δόξης ‘Εν τω ‘Οσο, την όποιαν έθαυμάσαμε στο φίλμ ‘Μια νύχτα στη Βενετία’

‘Η φιλολογία ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

ΓΛΥΚΑ ΚΑΙ ΠΙΚΡΑ ΦΙΛΙΑ

Το φίλι, καθώς φαίνεται, γεννήθηκε μαζί με τον άνθρωπο. Προτού ακόμα ένα μωρό παιδί άρχισή να μιλά, ξέρει να φιλή την μητέρα του. ‘Ως και τα ζώα ακόμα φιλιούνται πολλές φορές άναμεταξύ των. ‘Εν τούτοις, υπάρχουν δολιχέρη φυλές ανθρώπων, ή κίτρινη και ή μαύρη, στις όποιες το φίλημα εινε κάτι άγνωστο. ‘Ολα τα φίλια, όμως, εινε ίδια; ‘Ασφαλώς όχι! ‘Υπάρχουν άπειρες κατηγορίες φιλιών.

Γιατί κάθε έραστής δεν φιλεί την έρωμένη του πάντοτε κατά τον ίδιο τρόπο.

‘Ενας ‘Ινδός φιλόσοφος λέει σχετικώς:

‘Το φίλι στα δάχτυλα σημαίνει διαγαμίο και διακριτικότητα. Το φίλι στο μέτωπο εινε σημείο άδελφικής στοργής. Το φίλι στα μάτια εινε δείγμα τρυφερότητας. Το φίλι στα μαλλιά ή στο λαιμό εινε μια βουβή έρωτική έξομολόγηση και, τέλος, το φίλι στο στόμα εινε ή σφραγίδα αυτής της έξομολόγησης.

Της ίδιας γνώμης εινε και οι διάφοροι κινηματογραφικοί άστέρες.

‘Η Κλάρα Τολνάυ λέει:

‘Ποτέ ο σύζυγός μου δεν με φίλησε δυο φορές κατά τον ίδιο τρόπο. ‘Από το ένα φίλι στο άλλο υπάρχει μια διαφορά άνεπαίσθητη και άόρατη, ή όποια όμως εινε άρκετη γιά να κάνει διαφορετική τη γεύση του καθενός από αυτά.

‘Η Γκρέτα Γκάρμπο συμφωνεί και αυτή με την συνάδελφό της:

‘Ενα έρωτικό φίλι, λέει, έχει τον χαρακτήρα, την γεύση και την ένταση του αισθήματος, το όποιον τα έπροκάλεσε τη στιγμή εκείνη. Δοκιμάστε και θα πεισθήτε περί αυτού.

‘Ωστε ή ‘Σφιγξ του Χόλλυγουντ’ εινε πεπειραμένη στα έρωτικά φίλια, παρ’ όλα όσα έγραψαν άλλοτε περί αυτής, ότι ήταν δήθεν ή μόνη ήθοποιός του κινηματογράφου, που δεν είχε σπουδαία έρωτικά έπεισόδια.

Το άξιωματικό όρος, με το όποιο μιλάει γιά τα φίλια, δείχνει ότι έδοκίμασε ό,τι συμβουλεύει και τους άλλους να δοκιμάσουν.

Θα ρωτήσετε τώρα: Και τί αισθάνεται κανείς όταν φιλή; Στην έρώτησή αυτή ή καταληπτότερα άπάντησή εινε: ‘Όλα και τίποτα!’

‘Η καλύτερα: ‘Δοκιμάστε μόνος σας γιά να καταλάβετε.’

Γιατί καθέναν νοιώθει τη γεύση και τη γλύκα του φιλιού διαφορετικά, αναλόγως της ιδιοσυγκρασίας του, αναλόγως της έντασης του αισθήματος του.

‘Ολα τα φίλια εινε γλυκά, κατ’ άρχην. Μα υπάρχουν και φίλια πικρά, φαρμακωμένα.

Εινε πικρό το φίλι του χωρισμού. Και το φίλι της προδοσίας, το φίλι του ‘Ιούδα, φαρμάκι!

ΕΧΡΕΩΚΟΠΗΣΕ ΤΑΧΑ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ;

‘Η άγάπη άλλοτε και τώρα.—‘Ο σημερινός έρωτας—υπολογισμός.—Δεν υπάρχει πιά πόνος, αλλά μόνον συμφέρον.

‘Αγαπούμε ή νομίζουμε ότι αγαπούμε; Νά ένα πρόβλημα έξαιρετικά ένδιαφέρον που προβάλλει στην σημερινή εποχή, την εποχή των εύκολων κατακτήσεων, του εύλικου συμφέροντος και της χρεωκοπίας του ρωμαντισμού.

Το πρόβλημα εινε μεγάλο και πολύπλοκο. ‘Ας το μελετήσωμε προσεκτικά.

‘Ο έρωας, υπάρχει βέβαια πάντοτε, έφόσον υπάρχουν και νεανικές καρδιές που πάλλουν. ‘Ωστόσο, ο σημερινός έρωας εινε άπογυμνωμένος από όλα τα αισθήματα εκείνα, που του προσέδιδαν άλλοτε μιαν άλλη, συχνά μιαν ιερή μεγαλοπρέπεια.

Πραγματικά, όπως ο αραβιτάν έξαιρέσεων έρωτα — έκτος των ύπολογισμών — προηγείται σήμερα ο ύπολογισμός.

‘Αλλά, τι είδους έρωας εινε λοιπόν αυτός δταν και τα δυο μέρη σέπνωνται, ύπολογίζουν, λογαριάζουν;

‘Η άληθινή άγάπη, γά να και καλλιεργηθή, απαιτεί καιρόν, χρόνον, όρες... Δεν φτάνουν πέντε τρυφερόλογα και δέκα ύποσχέσεις. Χρειάζεται — λατρεία, άφοσίωση, θυσίες...

‘Αλλά όλα αυτά εινε τόσο δύσκολα σήμερα, τόσο ακατόρθωτα!

‘Η πάλη γιά την ζωή έσκότωσε τον έρωτα, τον περιώρισε, τον έφθασε, όπως μαραινεται το άνθος που δεν έχει άρκετο φως και άέρα.

‘Ο έρωας ύπόκει πάντοτε βεβαίως. ‘Αλλά, κατέχει σήμερα δευτερεύουσα θέση στην καρδιά μας.

Δεν έχρεωκόπησεν άκόμη κυριολεκτικώς. ‘Εχασε όμως την αίσλη και την γοητεία του, το νόημά του... Εινε ένας έρωας μαθηματικός, ένα όπλο γιά την κατάκτηση της ζωής και όχι πιά ένα φλογερό, ύπεροχο αισθήμα που έξυπώνει τον άνθρωπο σε άλλες σφαίρες και τον πλησιάζει στους θεούς.

Προσέχετε, έσείς που αγαπιέσθε σήμερα, τον έπικίνδυνον αυτόν έρωτα της εποχής μας, που καρδοκαίει σε κάθε γυνίκα και έλλοχεύει σε κάθε βήμα σας...

‘Ο έρωας ο πραγματικός δεν εινε μόνο πόθος, σάρκα, ήδονή, αλλά και πόνος, στεναγμός, θυσία.

‘Αν αγαπάτε χωρίς όπτα, μην κάνετε τον κόπο να πιστεύετε ότι αγαπάτε...

‘Ο έρωας πρέπει να ένώη την μεγίστη ήδονή με τον ύψιστο πόνο, να ένώη τις λαχτάρες του νοδ και της καρδιάς σε ένα παίξιον από την τωάν αίσθημάτων...

‘Αλλως, εινε χρεωκοπημένος. Και δεν κλείνει παρά μόνο μια γοητεία: Την γοητεία της χυδαιότητας.

Α. ΦΕΡΙΤΣΙ

Αυτή ήταν !...

‘Ο διευθυντής ενός παραγγελιοδικού γραφείου είχε κάποτε έναν υπάλληλο της τηλεφωνικής ‘Εταιρίας να τον επισκευάζει το τηλέφωνο.

‘Ο ειδικός έφθασε και αφού εξέτασε προσεκτικά την συσκευή παρακάλεσε τον κάτοχο του τηλεφώνου να καλέσει ένα γνωστό του πρόσωπο γιά να βρεθή έτσι εύκολωτερα ή βλάβη.

‘Ο παραγγελιοδότης, ένας λεπτός και κοντός άνθρωπος, ήλθε το άκουστό στο χέρι και έσχηματίσε στο καντράν τον άριβό του σπιτιού του. Όταν ή σύνδεση έπετεύχθη μίλησε με την γυναίκα του.

— ‘Εσύ είσαι, Μάρθα;... άρχισε να λέη...

Την ίδια όμως στιγμή έσπασε μια πραγματική θύελλα.

Δημιουργήθηκε βροχή κύκλωμα, τα τηλεφωνικά σύρματα πέσαν έκτυφλωτικές λάμψεις και ο διευθυντής του γραφείου τινάχθηκε τρία μέτρα μακριά.

Όταν σε λίγο συνέλαβε από το πλήγμα, πλησίασε τον ηλεκτρολόγο και τού είπε:

— Αυτή ήταν, φίλε μου, ή γυνίκα μου! Το τηλέφωνο λειτουργεί θαυμάσια.

ΡΟΛΑΝ

‘Η διάδοχος της Λά Γιάνα, το νέο χορευτικό άστρο Μάργκριτ Ζίμο σε μιá σκηνή από το φίλμ ‘Η ύπόθεσις Σιτζ’.

Πώς κερδίζεται Η ΑΓΑΠΗ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Θέλετε ν’ αγαπηθήτε; Θέλετε να μιλήτε στον Παράδεισο του έρωτος;

‘Ακούστε και εφαρμόστε τις παρακάτω συμβουλές:

Πρώτα - πρώτα μην βιάζεσθε στον έρωτα. ‘Ο έρωας, όπως και κάθε έπιχειρήσιον άλλως τε, δεν θέλει βιασύνη, δεν θέλει πρεμούρες.

‘Οποιος βιάζεται πέφτει σε άνεπανόρθωτα λάθη. ‘Η βιασύνη παρασύρει κάθε άνθρωπο σε γκάφες και πρό πάντων τους έρωτευμένους, που δεν έχουν ήρεμια πνεύματος, που χάνουν εύκολα την ψυχραιμία τους.

‘Ο έρωας εινε μια πολιορκία, πρέπει να λάβρη όλα τα μέτρα του ο καλός στρατηγός, να ύπολογισή τα πάντα. Το ίδιο ίσχυει και γιά τον πολιορκητή μιας γυναίκας.

Φροντίστε λοιπόν να είσαστε ήρεμοι, να ύπολογίζετε το καθετί, να μη δείχνετε βίαν.

Και στις γυναίκες όμως δεν άρρουν οι βιασύνες, έξαιρέσει άριμένον γυναικων με πολύ θερμή ιδιοσυγκρασία, που τα παίζουν από την πρώτη στιγμή όλα γιά όλα, χωρίς δισταγμούς, χωρίς προσχήματα.

‘Η βιασύνη μάς κάνει επίσης να φανερώνουμε από την πρώτη στιγμή όλη μας την τρέλλα γιά μια γυναίκα.

Αυτό δεν εινε σωστό.

Οι γυναίκες, συχνότατα, δταν μαντέψουν την φωτιά που μάς καίει άρχίζουν να παίζουν μαζί μας, όπως ή γάτα με το ποντίκι.

‘Αντιθέτως παρασύρονται εύκολωτερα δταν βρεθούν έμπρός σ’ έναν άνδρα που ξέρει σταθερά να κυβερνά ή καλύτερα τα αισθήματά του, που εινε κάτοχος της λεγομένης ‘έρωτικής τακτικής’.

Νά είσαστε άκόμη λεπτοί απέναντι της γυναικός σας χαρακτήρ, ή σιδερένια σας θέλησις, το άδάμικο άδρος σας.

Μη τα ζητάτε όλα από μια γυναίκα από την πρώτη στιγμή.

Μην κενώνετε το ποτήρι της ήδονής από την πρώτη ήμέρα της άγάπης σας.

‘Αφήνετε πάντοτε κάτι και γιά κατόπιν, αν θέλετε το αισθημά σας να διαρκέση, να κάμη τον κανονικό του κύκλο.

Το ίδιο θα έλεγα και στις γυναίκες γιά το καλό τους, γιά την διατήρησι της άγάπης των, χάριν του αίσιου και ποθητού τέλους του είδωλου τους: του γάμου.

Νά είσθε συνεπείς και άκριβέστατοι στο ραντεβού σας.

Νά μιλάτε με τρυφερότητα. Νά συγχωρείτε τις μικροαδυναμίες της άγαπημένης σας.

Έτσι μόνον κερδίζεται και διαρκεί ή άγάπη.

Συμβαίνουν και χειρότερα !...

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

‘Ο Ζάν Γκροζάν βρισκόταν στο μέτωπο, δταν έλαβε ξαφνικά ένα τηλεγράφημα: ‘Γύρισε γρήγορα στη νυναικούλα σου. Λίζα.’

‘Ο Ζάν τάχασε. ‘Επρόκειτο βέβαια να γυρίση σπίτι του από τη μια μέρα στην άλλη.

‘Ο πόλεμος είχε τελειώσει.

‘Αλλά, γιάτι — διάβολε! — να του τηλεγραφή ή Λίζα του;

Την άλλη μέρα έφτασε άλλο τηλεγράφημα: ‘‘Η νυναικούλα σου σε περιμένει άνυπόμονα. Λίζα.’’

Την τρίτη ήμέρα άλλο: ‘‘Μη χάσεις καιό. ‘Ελα άμέσως. Λίζα.’’

‘Ο Γκροζάν μάζεψε τα μπαγιάτζι του και γύρισε ‘όλοταχώς’ στο σπίτι του.

‘Εκεί τον περίμενε μια όδυνηρή έκπληξις. ‘Η ‘νυναικούλα του’, ή Λίζα του, το είχε σκάσει με κάποιον νεαρό παίρνοντας και όλες τις οικονομίες του!

Τρελλός από άπελπισία ο Γκροζάν κατάλαβε ότι τα τηλεγραφήματα τα έστειλε κάποιος ‘καλόφυκος’ φίλος του που ήξερε την ‘εμαρτίαν της ‘νυναικούλας’ του.

Και τώρα τί θάκανε;

‘Ηταν στενωγορημένος, άναστατωμένος, είχε χάσει την όρεξι του τον ύπνο του. ‘Απεφάνισε λοιπόν να πάη σ’ ένα γιάτρο νευρολόγο.

‘Ο γιάτρος τον άκουσε προσεκτικά.

— Είμαι δυστυχισμένος, πολύ δυστυχισμένος, γιάτρέ, κατέληξε ο Ζάν.

— Φυσικά. Γιά να είδουμε όμως. Ζούσατε καλά μαζί; — Ναί, δηλαδή... Έκανε το αντίθετο από ό,τι της έλεγα! — Αισθάνεσαι τώρα μεγάλη λύπη κάθε φορά που την σκέπτεσαι; — Όχι και τόσο... Θα συνηθίσω! — Αισθάνεσαι μιá γλυκειά εύχαλοιστη στη σκέψι πως είσαι δλομόναχος στο σπίτι, έλεύθερος να υπή, να β-ής, να σφυρίξεις δταν έ-χης κέφι, να γελάσεις δταν έχεις όρεξι, να βρισκής τα πράγματά σου στη θέση που τ’ άφησες; — Ναί, μάλλον!... Μα οι οικονομίες μου, γιάτρέ; — Πες πως τις κατέστρεψε σε μιá Τράπεζα που γρεωκόπησε. Τέτοια συμβαίνουν καθημερινώς. Μπορούσε ακόμα να είχες τοποθετήσει τα λεπτά σου σε καμιά ύποπτη έπιχείρησι και αυτή τη στιγμή να σε άναζητούσε και ή άστυνομία!

— ‘Αλήθεια, δεν τα είχα σκεφθή αυτά! — Βλέπεις; ‘Ισως ακόμα ή γυναίκα σου φεύγοντας νάπαιρνε μαζί της και τα έπιπλα. ‘Η, πράγμα άκόμη χειρότερο, να σοδ άφηνε τέσσερα μικρά παιδιά και κανένα μωρό λίγων μηνών, άφθονα χρέη παντού και ένα γράμμα με βρισιές. — Βέβαια... Βέβαια!... — Λοιπόν, άγαπητέ μου, δεν βλέπω τον λόγο να στενωγοήσας γιά τέτοια μικροπράγματα! Πρέπει να λές: ‘Μπορούσε να συμβούν και χειρότερα!’

— ‘Ωστε, γιάτρέ... Τι σάς χρωστά; — ‘Ωστε... μιό χρωστάτε πεντακάσαιο φράγκα, φίλε μου! — ‘Ο Γκροζάν έβωσε το πεντακάσαιο, υπερπαίνοντας φιλοσοφικά: ‘Μπορούσε να συμβούν και χειρότερα!’

Μπήκε σφυρίζοντας στο καφενείο, που συχνάζε. ‘Εκεί ή παρέα του τον ύποδεχθηκε με κατεβασμένα τα μούτρα.

— ‘Ε, παιδί, τί συμβαίνει λοιπόν; ‘Επσαν έξω τα καράβια σας; — Όχι, αλλά ο καθένας μας έλαβε από ένα άνόνημο γράμμα — Έργον του φίλου της γυναίκας σου άσφαλώς — στο όποιο σε κατηγορεί ότι φερώνουν στη γυναίκα σου σαν κήνος. Σάν δεν ντρέπεται. Γυρεύει και ρέστα!

— Και γι’ αυτό σκάτε, βοέ παιδιά; τους είπε ο Γκροζάν.

‘Μπορούσε να συμβούν και χειρότερα! — Σάν τί χειρότερο μπορούσε να συμβή; — Νά, να πιστεύετε αυτά που γράφει το άνόνημο γράμμα και χωρίς να μοδ ήτε τίποτε, ν’ άρχισατε να με άποφεύγετε. ‘Όταν σας λέω ότι υπάρχουν και χειρότερα, έτσι εινε.

‘Από την ήμέραν εκείνη ο Γκροζάν έθριβόμυε. ‘Η φράσις του αυτή τον έκανε να ζή χωρίς να νοιάζεται γιά τίποτε. Θέλοντας μάλιστα να έκδικηθή την κοινωνία γιά το πάθημά του, παρέβη πολλές φορές την έβδωμη έντολή και ή ‘νυναικά του πλησίον του’ τον έκανε να νοιώση ένα σωρό άπογορευμένες γλύκες.

Τόση ήταν ή αισιοδοξία του, ώστε έφθανε στο σημείο να έκνευριζή τους καλότερους φίλους του πολλές φορές προσπαθώντας να τον κάνουν να πέση έξω στο κλασικό του ‘Μπορούσε να συμβούν και χειρότερα.’

Μια μέρα που όλοι οι φίλοι του ήσαν συγκέντρωμένοι στο καφενείο, μιλήκε μέσα ένας της παρέας με χαρακτηριστικά τελείως άλλωμένα και είπε άπευθυνόμενος στον Γκροζάν:

— Συμβαίνει κάτι το τρομερό! — Σάν τί; ρώτησε ο Ζάν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του. — ‘Ο φίλος μας Ντυπών έπιασε έπ’ αυτοφώρην την γυναίκα του και τους δύο! Κατόπιν δέ ηύτοκτόνησε.

— Διάβολι! Μπορούσε να συμβούν και χειρότερα! είπε χαμογελώντας με άπάθεια ο Γκροζάν.

— Πάλι τα ίδια! Πρέπει να δμολογήσης, Γκροζάν, ότι ή φράσις σου αυτή δεν ταιριάζει καθόλου στο δράμα αυτό.

— Ταιριάζει και παραταιριάζει μάλιστα... Γιατί αν έρχόταν στο νοδ του Ντυπών να γυρίση χθές νωρίτερα στο σπίτι του και όχι σήμερα, ξέρετι τί θα συνέβαινε; — Τί θα συνέβαινε; — Θάμουν αυτή τη στιγμή μερικές σπιθαμές βαθεία στη γη έαπλωμένος, θα ήμουν δηλαδή νεκρός.

— Όχι δα! — Αυτό που σας λέω εγώ... — Μα γιάτι; — Γιατί έμένας θάβρισκε μαζί με τη γυναίκα του και δάτρωγα εγώ τις σφαίρες που έφτανε ο Περιέ! Βλέπετε λοιπόν ότι... μπορο-υ σε να συμβούν και χειρότερα;...

ΠΕΛΙΚΑΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ — του διαβόλου —

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Το 1540 τα σπαθιά της Δαμασκού φημιζόντουσαν για την ελαστικότητα τους και την σκληρότητα του λεπίδιού τους σε τέτοιο σημείο, ώστε όλοι οι σιδηρουργοί της Γερμανίας και περισσότερο απ' όλους οι σιδηρουργοί του Σόλινγκεν, τσβαλάν, ζήτμα, πύλης, να φθασάν τους Άνταλτίνες συναδέλφους των στην τέχνη και την τελειότητα.

Ο μαχηροτόμος υπάλληλος Κονράδος είχε ξεδέσει ολόκληρη την περιουσία του στα σχετικά πειράματα χωρίς ωστόσο να επιτύχει. Κυριεύθηκε λοιπόν από θαβεία μελαγχολία, έγινε μισάνθρωπος, και γύριζε στους δρόμους σαν τρελλός.

Ο Κάρλος, ο πρώτος εργάτης του υπαρχαίου Κονράδου, ο οποίος αναπαύσε μουσικά την εαυτήν Εββίλη, την μοναχοκόρη του προτομαίνου του, μάταια προσπαθούσε να τον βάλει στο καράβιο. Κι' όταν το βράδυ συναντούσε κρυφά την καλή του, πίσω απ' την πορτούλα του κήπου της, έκλαιγαν τικρά και οι δυο μαζί, γιατί η θλιβερή κατάσταση του πατέρα της τους έμπόδιζε να δώσουν ένα ευχάριστο τέλος στο μυστικό και τρυφερό ειδύλλιο τους.

Τέλος μια μέρα ο Κάρλος πήρε την μεγάλη απόφαση και ζήτησε από τον προϊστάμενό του την κόρη του για σύζυγο, περιγράφοντας με τα θερμότερα λόγια την άπειρη λατρεία του γι' αυτήν.

Ο υπάρχατος Κονράδος όμως ταπεινός απ' την απελπισία του, ξεκρέμασε ένα σπαθί της Δαμασκού και είπε στον Κάρλο:

— Άκου παιδί μου... Αν υποθέσεις ποτέ σου και κάμεις μία τέτοια λάμα, η Εββίλη είναι δική σου. Αν δεν το κατορθώσεις όμως, απελπίσου από τώρα!

Το βράδυ μόλις ο Κάρλος άναψαμε την Εββίλη, την άγκάλιασε τρυφερά και της είπε με απόφαση:

— Πόποτε μικρούλα μου, να φύγω μακριά. Θα πάσω και στη Δαμασκό αν χρειαστεί, μα θα γυρίσω κάποτε στο μυστικό της κατασκευής των σπαθίων. Άλλοιως δεν θα με ξαναόχις ποτέ σου.

Επειτα από πεζοπορία άρκετων ημερών, ο Κάρλος μπήκε σε ένα πυκνό και σκοτεινό δάσος της Βαυαρίας. Όταν προχώρησε όσοι έφτασε την οροπέδια κατεύθυνση, έννοιε με φρίκη πως είχε παρρηλαγήσει...

Τον κυριεύσε τότε απελπισία. Έβλεπε όμως μέσα στο σκοτάδι που άνοιξε να ξεπλώνεται γύρω του, διέκρινε το φωτισμένο παρόνυρο κάποιου μοναχικής καλύβας. Γεμάτος έλπίδες έτρεξε προς το άγνωστο. Μόλις όμως άνοιξε την αμαπό τον πάγωστο από τον παρόνυρο σ' ένα άγνωστο τρέκι διαβολική φωτισγονομία ντυμένη με φλογόκιννο μανδύα, ο όποιος έπισηνή σε μια κοροφωμένη ποθόραξη στη φωτιά.

Εντόπιος ο Κάρλος θέλησε να δώσει τον κόττις κομμάτι μένος της διαπεραστικής του ματιάς με με άποκομμη φωνή τον όσπτεσε τι γύρευε τέτοια ώρα μέσα στο δάσος.

Ο Κάρλος εξήγηθηκε με ειλικρίνεια.

— Ένα κολασιμένο γέλιο άκούστηκε μόλις τελείωσε την αφήγησή του. Τέλος ο γέρος είπε στο καληκαίρι.

— Αυτό που ζητάς να μάθεις το πού είναι αν μου πούλησες την ψυχή σου. Αν βεβαίως σου χαρίσω την γρόνια εύτυχισμένης ζωής με δε βεβαίως. Θα χάσω βέβαια και στην Δαμασκό. Δεν θα μάθεις ποτέ το μυστικό των κοφτερόν σπαθίων γιατί θα πεθάνεις μόλις πατήσης το πόδι σου εκεί... Αν βέβαιαι, όθόγναψε το γαρτί αυτό.

Ο Κάρλος σκέφθηκε με συγκίνηση την άγαπητή του και με

τρεμουλιαστό χέρι όπύογναψε το σατανικό συμβόλαιο.

Χαμογελώντας τότε ο γέρος, τοδώσε ένα κλειστό φακέλλο σφραγισμένο με μία κατάμνηρη σφραγίδα η όποια παρίστανε μία νεκροκεφαλή μ' ένα μακρύ στίλετο και της το έδωκε.

— Μέσα σ' αυτόν τον φακέλλο βρίσκεται το μυστικό που ζητάς. Μόλις τον άνοιξης για να τον χρησιμοποιήσης. Ό' άρχισες και η ισχύς του συμβολαίου μας... Γεια σου νεαρέ μου!... Σ' έδωτά χρόνια...

Μόλις είπε τα τελευταία αυτά λόγια, άνοιξε η γή μ' ένα όαρό θουητό και κατάπιε τον σατανικό γέρο, ενώ ο Κάρλος τυφλωμένος απ' της αναλαμπές της φωτιάς ποθύσενε απότομα, λιποθύωνε...

Όταν γύρισε στο Σόλινγκεν ο Κάρλος διηγήθηκε στον υπάρχατο Κονράδο την άλλοκοτη περιπέτεια του και του έδειξε τον άπαιστο φακέλλο.

Ο υπάρχατος Κονράδος σκέθηκε κι κ' έπειτα είπε πρόσχαρος στον Κάρλο:

— Θα φυλάξεις καλά τον φακέλλο αυτό σ' ένα σίγνορο σαρτάρι και δεν θα τον άνοιξωις ούτε ένώ, ούτε έσού. Σύντομα με το συμβόλαιο που όπύογναψες, χρωστάς την ψυχή σου στον Τρικατάροτο μονάχα όταν χρησιμοποιήσης το μυστικό του... Τα παιδιά σου όμως μπορούν να τον άνοιξουν, χωρίς κανένα κίνδυνο και να μάθουν το μυστικό γιατί το συμβόλαιο το όπύογναψες έσύ με το Σατανά και δεν θαχουν αυτά εδύθη.

Εδώ η φωνή του υπαρχαίου Κονράδου έγινε άποτόμως τρυφερή, καθώς ψιθύριζε με βουρκωμένα μάτια:

— Θέλω όμως τα παιδιά σου να είναι και έγγονα μου!... Κατάλαβε παιδί μου... Πήγαινε τώρα γρήγορα στην Εββίλη, σφίξε την στην άγκαλιά σου κι' έχεις ολόψυχα την εγγή μου!...

Μιά έδουάδα άργότερα οι δυο νέοι παντρεύθηκαν και γνώρισαν μία ζωή άνέφελη, ήρεμη και δίχως πίκρες.

Νέπειτα από σαράντα γρόνια, όταν πιά η υιτέρα νύλινε δεχθή στην άγκαλιά της το ένα κατόπιον του άλλου τα άψυχα κοινά του υπαρχαίου Κονράδου του Κάρλου και της Εββίλης, άνοήθηκε απ' τους κληρονόμους των ο άκίνδυνος πιά φακέλλος του Σατανά και το μυστικό της κατασκευής του από φινον άσταλιού του κόμμου.

Ένινε κτήμα της μικρής πολίτης Σόλινγκεν.

Τό φάντασμα — ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ —

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Στόν κόλπο της Γασκώνης, οι τρικυμίες είναι άγριες. Κατά την διάρκεια μιας έξ αυτών που έσπασε μία σκοτεινή νύχτα του Άπριλίου, το πλοίο «Μαρία-Γκράτια» έχασε τον λοστρόμο του Ζάν Λεντοφί, ένα νεαρό Βρεττόνο τα προσόντα του όποιου ο Ιδιοκτήτης έκτιμούσε Ιδιαίτερως.

Πώς συνέθε το δυστύχημα; Κανείς δεν ήξερε γιατί κανείς δεν είδε τίποτε μέσα στο πυκνό σκοτάδι. Άπ' τη στιγμή που ο νεαρός λοστρόμος πήγε να δει αν τα πανιά ήσαν καλοδεμένα, δεν έανυγύρισε πιά... Ασφαλώς θα τον παρεύσει κάποιος κύμα, σκέφθηκαν όλοι.

Η πραγματικότητα όμως ήταν διαφορετική. Ένώ ο Ζάν προχωρούσε προς την πρόρα, προσέχοντας να άποφύγη τα κύματα και συγκρατούμενος άπ' το παραπέτο, αίσθανθηκε εαφνικά να τον άσπάζουν από πίσω δυο σιδερένια μπράτσα.

Δεν μπορούσε να δει τον αντίπαλό του. Ένώ όμως άγωνιζόταν, με άπελπισία κατάρθηκε να πιάσει με τα δόντια του το άριστερό του χέρι και να το δαγκώσει μ' όλη του τη δύναμη. Ο άνώτος κακοβρύος άφησε μία πνιγμένη κραυγή πόνου και χαλάρασε το σφίξιμό του. Την ίδια όμως στιγμή η θάλασσα έγινε συνένοχος του έγκλήματος: «Ένα κύμα της παρέσυρε τον δυστυχισμένο Ζάν!...

Όταν Εημέρωσε, η τρικυμία έπαψε και το πλοίο όπύορσε ιά έ-εξακολουθήσει τον δρόμο του.

Ο καμένος ο Λεντοφί!... έ-επαν οι ναύτες με λύπη. Οι δυστυχιμένοι οι γέροι του!...

— Είχε κι' ένα ωραίο κορίτσι που τον άγαπούσε!

— Ναί, την Εζώ, εδήλωσε ο Άρθωπος Γκονιντέκ. Λένετα Μαρία—Στέλλα Μαρένι. Είναι κι' αυτή από το χωριό μας, το Πλουγκαστέ. Θα αναλάβω έγώ να της πιά τη θλιβερή είδηση και να παρρωδίσω στους γονείς του Ζάν τα πράγματα του γιού του!

Άλιγες μέρες άργότερα στο μί κρό χωριό της Βρετάνης άδες οι

οικογένειες πενθούσαν για το θάνατο του Λεντοφί.

Ο Γκονιντέκ εν τώ μεταξύ άρχισε να επιδιώκει την συντροφιά της Μαρίας — Στέλλας για να την παρηγορήσει άσφαλώς, μιλώντας της για τον χαμένο άγαπημένο της.

— Ο Άρθωπος θα πάση σινάσιγιά τη θέσι του Ζάν, ψιθύριζαν μερικοί... Κι' αυτός άλλως δεν έλινε άσχημος.

Όταν η «Μαρία — Γκράτια» ξεκίνησε για το έπόμενο ταξίδι της ο Γκονιντέκ δεν άποτελούσε μέλος του πληρώματος.

Μερικές μέρες άργότερα, στο Πλουγκαστέ άρχισε να κυκλοφορή η φήμη ότι η ψυχή του δυστυχισμένου Ζάν Λεντοφί τρυπεί ανάμεσα στους βράχους της άκτής στο πιά όποιου σημείου! Την έδαν πολλοί. Κάποιος μάλιστα προσάσθησε να την πλοιάσει αλλά δεν το κατόρθωσε. Ο τελωνοφύλαξ Ντορφιν συζητώντας μία μέρα με τον Γκονιντέκ το έλεγε:

— Είνε η ψυχή του Λεντοφί!... Όσοι την άκούσαν να ουαλιάζει έσας στο σκοτάδι δεσβιώνουν ότι ζητεί έκδίκησι.

— Άν υποσεί κανείς να έκδικηθή τη θάλασσα! άπάντησε ο Γκονιντέκ κάπως άνησυχος.

— Ένα βράδυ άνοιξε εαφνικά η πόρτα της ταβέρνας του χωριού και μπήκε μέσα ένας άγνωστος με το ποσάφι του κρυμμένο από ένα πλατύ καπέλλο και από πυκνά άπεριποίητα γένεια. Κανείς δεν τον έπώρσε.

— Τόσα θα σάς πώ κάτι πιά άνδισάρον. εδήλωσε ο Ντορφιν. Άκούστε με προσεχτικά. Ένώ πστεύω ότι το φάντασμα των βράχων είναι ο ίδιος ο Λεντοφί με σάρκα και με όστά! Ποοίγες την νύκτα είδα ένα παρόδονο δνείρο. Είδα δυο άνδρούπους που έπλυναν στα σκοτεινά έπάνω στο κατάστρωμα της «Μαρίας — Γκράτιας». Έπειτα ο ένας όπ' άνω έπεσε στη θάλασσα. Με όπεράνθρωπος προσπάθηκε κατάρθηκε να φθάσει στην άκτι που δεν άπνιξε και πιά! Ένα κύμα τον έορξε άνω άπάνω στους βράχους. Χτύπησε σά κεφάλι του και ένασε τις αλφάβεις του. Όταν συνήλα δεν έινε πιά μνήμη!... Έπ' άσκαλη καινή περιλαλήθηκε σαν τελλός στην άκτι. άποθνήσκοντας τους άσάβηπους. Ένα πωάί όμως εαναβρήκε τη μνήμη του και τότε...

— Αυτό είναι παραμύθιο! Διέκοψε έννευσισμένος ο Γκονιντέκ.

— Και ποίος μπορεί να θεβάσει άπ' δεν είναι άπεναντίας παγαμιακά; Νά έπ' παραδειγμασι το άνώτιστο εκείνος που κάθεται μόνος του εκεί κάτω. υοιάζει τοσοοά με τον ήρωά της Ιστορίας μου... Έ. παλληκάρι, έλα πιά κοντά!

Ο Γκονιντέκ γλώμισσε κι' έτραβήσε:

— Τα άσπτα σου Ντορφιν, μού χτυπούν στα νεύρα... Έγώ φεύγω...

— Όχι θα μείνεις εδώ! φώναξε ο τελωνοφύλακας άποτόνιστάς τοι σπιντά από τη μπαστόια. Πάπει ν' άκούσης τ'άτλας της Ιστορίας μου. Όλα αυτά που σου έπια δεν είναι άνευσο αλλά μιά διηγήθηκε το ίδιο το άπόπασμα των βράχων, ότι όποιο υοά έινε άκόμα θάνατος που ζήτησε να τον δολοφονή για να τον πάση την άφγνός έχει ένα σπινάκι που τον προδίδει... Μπορεί να μας έξηγησης Γκονιντέκ πιά άσπινάκι, τα έγνη σινά των δοντιών που έχεις στο χέρι σου:

— Είσαι τελλός! Άησέ με!... — Έ Λεντοφί! Έλα κοντά για να ίδωμε αν τα δόντια σου αντίστοιχουν με τα σημάδια αυτά.

Ο άνώτος με τα νύχια, που δεν ήταν άλλος άπ' τον Ζάν Λεντοφί, σπάρθηκε και πλάτασε. Ένώ οι περιερισκόμενοι κρατούσαν νερά τον Γκονιντέκ, Ο κακοήγος έπρεπε άπ' τον όδρο του. Η ένοχη του άποθνήσκου φαμενά Τραυλίζοντας τα όμολόγησε όλα.

— Έχουμε στην πρωτεύουσα βάσανα κι' καύσιμα, που γ'ω τα λέω πυρκαϊές, ο άμάχους πληθυσμούς.

Γλιέπου στο μπάρ ένα θηλ'κό, κερνώ (=συνουσία). Πληρώνου του λογαριασμό, κάκηα (=μπρησμός).

Πάγω, προυχτές, σίς Τζιτζιφιές με κάποια χήρα άνάμια.

Τομ ΜΕΑΝ Σ

— Ο ΤΕΝΤΖΕΡΕΣ —

— Η γειτονιά άνάστατη στόν Ποδονίφη. — Τ' είναι καλέ οι φωνές κόνά Γαρουφαλιά; — Άχ, Ζαμφώ μου, κλειψιά. — Ποιον ήκλειψαν; — Νά! Ήμπανε μέσα στην κουζίνα της Μαρουδής και τοή πήρανε ένα ντεντζερε κι' ένα ταβά μπακινιό.

— Ηβού τοή κακομοίρας! — Η Ζαμφώ ήβγε στην πόρτα για να πάρη μέρος στη ούατη.

— Είδες καλέ πράματα, να μπαίνουνε μέρα μεσημέρι στα ξένα όπια και να γδύνουνε τον κόμο;

— Μια παχουλιά κοπέλλα είπε: — Έχτές δεν ήπηρενε τα πιάτα τοή Στέλλας από την πιατοθήκη; Σήμερα πιά όπου κλείει — κλείει.

— Μά θαρρώ πως τάβρε! — Ναί, ταχε παρμένα ο άνηψιός τοη και τα πούλησε στο μπιτ παζάρ.

— Πρέπει να κλειδώμενη τη πόρτα μας, είπε μία άλλη φοβιμένη.

— Η Ζαμφώ ήπρε το λόγο σαν Ιεροκήρυκας. — Νά σου πώ, Ούρανία μου, άμα έχεις τον κλέφτη μέσα στο σπίτι σου τί να κλειδώσης. Κλειδώνα, έκλειδώνα, κι' ο κλέφτης είναι μέσα. Πρέπει να κάνωμε το σταυρό μας να φωτισή ο Θεός το' άθρώποι μας, γιατί εκεί που καταντήσαμε πιά, θα κλέβη η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα. Και να σάς πώ και κάτι:

— Πληρώνα κοντά, έσκυψε στόν κύκλο που σχημάτιζαν οι γυναικούλες και είπε με χαμηλή φωνή:

— Νά σάς πώ και την άμαρτία μου. Και για τοή τζιτζιφερές τοή Μαρουδής, ο Θεός να με συχωρέσ, μα έγώ ήκολάστηκα.

— Ποιον βάζει ο νού σου, Ζαμφώ; ρώτησε μία γλωσσού ψηλή σαν θεοκονιστέρα.

— Τον άντρα τοη, καλέ. Αυτός θα τοι πήρε και ήπρε να τοι πούληση. Τώρα το μπακινικό έχει τιμή και το κρασί κοστίζει.

— Τί, πίνει ο Άθανάσης; — Πίνει; Καλέ γίνεται στουπ! στο μεθύσι! Δέ βλέπει την πόρτα του άμα γυρίζει από το ταβερνάκι του Βρούχα.

— Και σά μία στιγμή, σαν να θυμήθηκε κάτι ξεφάνισε:

— Καλέ, για σταθήτε! ναί, τώρα το θυμήθηκα. Προχτές πωή — πωή τον είδα να βασιτά κάτι μέσα σ' ένα τοουβάλι. Αυτός τα πήρε και τα πούλησε για να τα πιά. Μη με μαρτυρήσετε, στη ζωή σας, και δέ θέλω λόγια με άντροφους.

Οι διάφορες γυναικές σκορπίστηκαν για να διαδόουν άμέως το κουτομπολιό της Ζαμφώ.

Τα λόγια έφθασαν και στα αυτιά της Μα-

Τό / ακριντί του Θραούβουλα Πρωτοβρόχια

Μικρή μου, άλλαξε ο καιρός έγινε κρύος, βροχερός, και φτάνει ο χειμώνας.

— Άρχισέ το τουρτουρητό και θα κυττάς και θα κυττά τρεμούσας σιαγόνες.

— Μη κάθσαι, λοιπόν, άλλα άσε τα κόλπα τα τρελλά μιά κι' έρχεται το κρύο. Μην κόψης, ρε κουτή, θέλει ο χειμώνας συντροφιά κι' είναι καιρός για δύο.

— Έλα λοιπόν για να με ήβρης κι' αν έτυχε, μην άπορείς λίγο να ψυχρανόμμε.

— Άσε τις γκρινιές τις πολ- — Άς κυττάσουμε πού λές τώρα να ζεσταθούμε. Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Έχεις άγκάλη έσύ μά ποδiana σωστό καλοριφέρ, κι' αν ρίχνει έξω χονιό, βόχουμε οι δυο μας τα χιτική

— Στην ταβέρνα —

— Η Σουρπούτσα είχε πάλι νέα έμπνευσι: — Καραμπέτ, άπόψε ένα καινούργιο ταβέρνα άνοιγμένο τά ένεταί.

— Έ! Καλά! Τι τέλειες; — Ματζί τα πάμε, έγκαινιάς.

— Μακριά από Ισπίτι μας είναι; ρώτησε δειλά...

— Όχι μπε γιαβρούμ. Κοντά είναι. Πετράλωνα είπε Άρτινάκι.

— Πετράλωνα! Βάί, βάί. Άπό Πατήσια Γε. τράλωνα κοντά είναι.

— Κιτάε τη γυναίκα του σαν χαζός. — Έ! με τραβά! Καλατέας οείρα τά πάμε. Ισφαγεία τά βγάινουν, τέριμα Πετράλωνα τά πάμε.

— Άφού τέλειες Σουρπούτσα, καλό να ένεταί.

— Παρέα τά βρούμε εκεί, Άρτινάκι με όναίκα του, Άζναβόρ με κόρη του, Άμπαρτσούν με Βιλικίνι. Καλαμπαλίκι πολύ τά ένεταί.

— Κατά τις όχτιό το βράδυ μπήκαν στο τράμ Πατησίων — Καλαθέας και βήκαν στα Σφαγεία από εκεί δέ τραβήξαν για το τέριμα Πετράλωνα.

— Πώς λένε ταβέρνα Σουρπούτσα; ρώτησε μία στιγμή ο Καραμπέτ τρομοκρατημένος, μην τύχη και πάει όλη η ταλαιπωρία άώκα.

— Ταβέρνα Κοομάς λένε. Την κυτάε καταπληκτός.

— Κοομάς μπε όνομα είναι; Κόσμος τέλειες να ήης;

— Κόσμο, Κοομάς, Κοομάκη έτσι λένε. Πραγματικά, προς το τέριμα βήκαν μία καινούργια ταβέρνα, καθαρή, καινούργιαβαμμένη και μπήκαν μέσα.

— Κρέας μυρίζε κουζούμ; είπε ο Καραμπέτ τεντώνοντας τα ρουθούνια του.

— Η παρέα τους τους όποδέχτηκε με φωνές και γέλια. Έκάθισαν και άρχισαν το φαγοπότι και το κρασί. Ο Καραμπέτ ήρθε στο κέφι. Άρχισε να πετάει χιλιάρικα στους δυο κιθαριστές.

— Ένα άμανε τέλω, τζιβαίρι να ήης, φώναξε στόν τενέρο.

— Μά δεν ξέρω, άπήνητσε εκείνος, μόνο ταγκό και τραγουδάκια λέμε.

— Ταγκό μαγκό μπε τί τά κάνω; Άντάμ άμάν τέλω.

— Τα γκατσόνια έτρεχαν πρόθυμα να φέρουν ότι ζητούσαν οι συντροφίες. Ο Καραμπέτ φώναξε:

— Γκατσόν! Έλα ντώ μπε. Πώς σε λένε; — Πετρο.

— Άντε μουσιού παπινιόν, ένα μπαστουρμά να φέρης με άσφα.

— Μπαστουρμά δεν έχουμε κύριος. Η Σουρπούτσα καταντράπηκε.

— Καραμπέτ, γαρδούμπα να παίρνης, είπε, κυττώνοντας γύρω της.

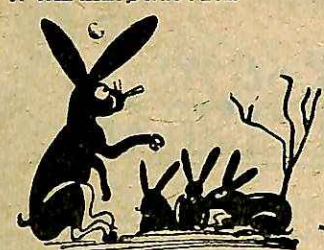
— Καραμπέτ νάμ ήζαίρω. Μπαστουρμά τράβηξε το ψυχή μου!

— Κατά τις ένδεκα πιά κατευχαριστήμενοι από τα φαγάκια σηκώθηκαν, πληρώσαν και πήραν το δρόμο για τα σπίτια τους.

— Εμείς εντώ κοντά Ισπίτι μας έκομε, είπαν οι άλλοι, έσείς πώς τα πάτε Πατήσια;

— Το μεγάλο πρόβλημα της συγκοινωνίας έρθθηκε άπελπητικό μπροστά στον δυστυχί Καραμπέτ.

Ένας ιοεώδης ΠΛΑΣΙΕ

Π ρ ό σ ω π α :

ΜΠΟΥΑΝΤΟΥ (Ιδρυτής, Ιδιοκτήτης και διευθυντής των «Καταστημάτων Διεθνών ειδών γενικού εμπορίου», μέσα στα οποία βρίσκεται και αυτή η ζήτηση). ΜΠΟΥΑΝΤΟΥ (Κοιμώμενος και επισκευαστής πλαστικής με πιστολιές εμφάνισης).

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—Μου χρειάζεται ένας άνθρωπος που να έχω μια έτοιμη απάντηση για όλα τα ζητήματα. Ένας άνθρωπος τετραπέρατος, που να μη τ'αχάνω ποτέ και που να ποιά τούλαχιστον να κοστούνει ρούχα σ'έκείνον που θα ζητήσω ν' αγοράσω ένα κομμάτι μονάχα... Έπίσης οι υποθέσεις πρέπει να κανονίζονται χωρίς να χασιμομάρεμαι, γιατί ο χρόνος είναι γρήγορα και δεν έχω να κατηγορηθώ επί σπατάλης χρόνου, τούτεστιν... χροιάς. Θα σ'αυτο υποβάλω λοιπόν σε μια δοκιμασία. Ας υποθέσουμε πως μου πωλήσουν ένα κομμάτι και ότι το κομμάτι αυτό δεν αξίζει τίποτα... Είπε εδω!... Ας λέω. Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

τό, κύριε. Μπορείτε όμως να με ντε ησυχός. Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

γιατί το διάστημα κουράζει τα μάτια. Έξ' άλλου δεν χρειάζομαι απολύτως τίποτα και σας παρακαλώ πολύ να μου δώσετε τη γνώμη γιατί δεν μου έμεινε σάλιο ν' απαντώ στις ερωτήσεις σας.

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

ΑΠΟ ΑΥΤΙ ΣΕ ΑΥΤΙ

Γιατί αυτόκτονου

Παραξενεύομαι γιατί οι 'Ιάπωνες χωρίς καμιά δυσκολία και με πολύ προβλημα, πολλές φορές, φαινοί τον ζώη τους. Κι όμως, αν εξετάσει κανείς την δραστηριότητα των 'Ιαπωνών, δεν θα δροκλευθίσει καθόλου να βρει την εξήγηση του καταπληκτικού φαινομένου. Η θρησκεία των 'Ιαπωνών είναι, προφανώς, η αιτία της αυτοκτονίας, που είναι η πιο συνηθισμένη μορφή αυτοκτονίας. Η θρησκεία των 'Ιαπωνών είναι, προφανώς, η αιτία της αυτοκτονίας, που είναι η πιο συνηθισμένη μορφή αυτοκτονίας.

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Μ π ο υ α ν τ ο υ.—(Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό).—Είπε εδω!... Τι έχετε να μου απαντήσετε;

Ούραν οκατέβατι ΕΥΓΥΧΙΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

—Το τμήμα γυαλίων, παρακαλώ; —Στο δεύτερο πάτωμα, αίθουσα 10.

—Η μεσόκοπη κυρία ανέβηκε με το άσπασέρ. Όταν έφθασε στο δεύτερο πάτωμα, δεν δισκολεύθηκε να βρει την αίθουσα που ζητούσε. Πλησίασε στις βιτρίνες κι άρχισε να κοιτάζει με τα φασμαίν της τα εκτεθειμένα σεβρίτσια και κρύσταλλα με τις πινακίδες των τιμών τους σεβρίτσια φθηνά, τις σειρές, και άλλα, έκλεκτα, πικρή, Πισω από τον πάγκο στεκόταν η υπάλληλος του τμήματος. Είχε ένα γυαλιότερο φρύδι 7 στερεωμένο στο γυαλιάκι της μαύρης ποδιάς της. Το φανό κεφάλι της είχε τη λεπτή χάρη λουλουδιού της θηρίνας.

—Η κυρία την κίνησε καλά—καλά και την πλησίασε. —Τι επιθυμείτε, παρακαλώ; ρώτησε εκείνη με προθυμία. —Χμ... Δεν ξέρω, παρά φθηνό—πράγματα.

—Έχετε και σεβρίτσια ωραιότατα, για κάθε γούστο! Τα είδατε όλα κυρία; —Ναι, αυτά όμως έχουν τιμές αστρονομικές. Έγώ θα ήθελα μερικά ποτηρία, καθημερινής χρήσεως, όμορφα και φθηνά. Δεν θα τα βρώ εδώ, σφαλμάκι.

—Η υπάλληλος έσπευσε να δείξει στην κυρία ένα ποτήρι, λέγοντας: —Κυρία, αυτό, παρακαλώ!

—Επειτα το χτύπησε δυνατά στο χέλι, ώστε έσπασε κι ένα κομμάτι γυαλιού τινάχθηκε και χτύπησε στο μέτωπο της νέα, η οποία χλωμιάσε λίγο κι έβαλε το μανδύλη της απάνω στο φρύδι της. —Θέω μου! είπε η κυρία τρομαγμένη. Σας πλύνω;

—Η υπάλληλος χαμογέλασε, κούταζε το μανδύλη της, που είχε ματώσει λίγο και σπάντησε. —Δεν είναι τίποτα, κυρία. Μην ανησυχείτε.

—Μα... το ποτήρι ποδοπάσε; Πρέπει να το πληρώσω. —Μπα! Θα ήταν ραγισμένο. Θα το επιστρέψω στο εργοστάσιο.

—Η νέα δεν είχε πια να χαμογελά. Για να κάνει την κυρία να ξεχάσει το μικρό περιστατικό εξακολούθησε να της δείχνει όλα τα είδη των ποτηρίων. Έκείνη διάλεξε να διαλέξει εύρισκε κάποιο έλαττωμα σε όλα. «Αλλά η υπάλληλος, δίχως να χάνει την όμορφιά της, τη συμβούλευσε διακριτικά, θανατούνε το γούστο της, δικαιοδοούσε την τιμή με την καλή ποσότητα...

—Πρέπει πια να αποφασίσω! είπε η κυρία, η πελάτισσα κούταζε τον ποτήρι. —Είπα, πρώτο διάλεξε από αυτά τα ποτηρία κι' εκείνη την καρφάρ. Μπορείτε να μου τα στείλετε στο σπίτι; —Βεβαίως κυρία. Αύριο το πρωί.

—Η υπάλληλος έτοιμάστηκε να γράψει στο καρνέ της. «Αλλά ο κυρία έκνιτσε ακόμα επίμονα ένα πολυτελέστατο σεβρίτσιο. —Η διευθύντρια σας παρακαλώ; ρώτησε η υπάλληλος. —Κυρία Ντονγκάτι, δόξας Βοκακίου 16.

—Η νέα έμεινε για μια στιγμή με το μολύβι μετέωρο, αφηρημένη, συγκινημένη. Είπετα η κυρία τη σκαμπάση πάλι λέγοντας της: —Μου άρεσε πολύ αυτό το σεβρίτσιο. Σας φαίνεται κατάλληλο για γυαλιά δόξας; —Δεν πιστεύω να βρωτε καλύτερο!

—Εοός, παραδείγματι, θα σάς άρεσε; —Θα μ' άνοιξαιέ. —Ξέρετε, πρόκειται να παντρευτώ ο γιός μου... Έγώ δεν συμπαύω για πολύ καιρό. Δεν έμπιστευόμουν... Τώρα όμως γνώρισα την κατέλα κι είδα ότι είναι όμορφη, που πάντως δεν έχει χαρακτήρα όμορφο και άγγελική όμορφη! Πολύ καλά την διάλεξε ο γιός μου...

—Η υπάλληλος δεν άκουγε πια. Τα μάτια της είχαν βολώσει από δάκρυα. Ετοίμασε το σεβρίτσιο με τρεμάμενα χέρια και το έστειλε

Ούραν οκατέβατι ΕΥΓΥΧΙΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

—Το τμήμα γυαλίων, παρακαλώ; —Στο δεύτερο πάτωμα, αίθουσα 10.

—Η μεσόκοπη κυρία ανέβηκε με το άσπασέρ. Όταν έφθασε στο δεύτερο πάτωμα, δεν δισκολεύθηκε να βρει την αίθουσα που ζητούσε. Πλησίασε στις βιτρίνες κι άρχισε να κοιτάζει με τα φασμαίν της τα εκτεθειμένα σεβρίτσια και κρύσταλλα με τις πινακίδες των τιμών τους σεβρίτσια φθηνά, τις σειρές, και άλλα, έκλεκτα, πικρή, Πισω από τον πάγκο στεκόταν η υπάλληλος του τμήματος. Είχε ένα γυαλιότερο φρύδι 7 στερεωμένο στο γυαλιάκι της μαύρης ποδιάς της. Το φανό κεφάλι της είχε τη λεπτή χάρη λουλουδιού της θηρίνας.

—Η κυρία την κίνησε καλά—καλά και την πλησίασε. —Τι επιθυμείτε, παρακαλώ; ρώτησε εκείνη με προθυμία. —Χμ... Δεν ξέρω, παρά φθηνό—πράγματα.

—Έχετε και σεβρίτσια ωραιότατα, για κάθε γούστο! Τα είδατε όλα κυρία; —Ναι, αυτά όμως έχουν τιμές αστρονομικές. Έγώ θα ήθελα μερικά ποτηρία, καθημερινής χρήσεως, όμορφα και φθηνά. Δεν θα τα βρώ εδώ, σφαλμάκι.

—Η υπάλληλος έσπευσε να δείξει στην κυρία ένα ποτήρι, λέγοντας: —Κυρία, αυτό, παρακαλώ!

—Επειτα το χτύπησε δυνατά στο χέλι, ώστε έσπασε κι ένα κομμάτι γυαλιού τινάχθηκε και χτύπησε στο μέτωπο της νέα, η οποία χλωμιάσε λίγο κι έβαλε το μανδύλη της απάνω στο φρύδι της. —Θέω μου! είπε η κυρία τρομαγμένη. Σας πλύνω;

—Η υπάλληλος χαμογέλασε, κούταζε το μανδύλη της, που είχε ματώσει λίγο και σπάντησε. —Δεν είναι τίποτα, κυρία. Μην ανησυχείτε.

—Μα... το ποτήρι ποδοπάσε; Πρέπει να το πληρώσω. —Μπα! Θα ήταν ραγισμένο. Θα το επιστρέψω στο εργοστάσιο.

—Η νέα δεν είχε πια να χαμογελά. Για να κάνει την κυρία να ξεχάσει το μικρό περιστατικό εξακολούθησε να της δείχνει όλα τα είδη των ποτηρίων. Έκείνη διάλεξε να διαλέξει εύρισκε κάποιο έλαττωμα σε όλα. «Αλλά η υπάλληλος, δίχως να χάνει την όμορφιά της, τη συμβούλευσε διακριτικά, θανατούνε το γούστο της, δικαιοδοούσε την τιμή με την καλή ποσότητα...

—Πρέπει πια να αποφασίσω! είπε η κυρία, η πελάτισσα κούταζε τον ποτήρι. —Είπα, πρώτο διάλεξε από αυτά τα ποτηρία κι' εκείνη την καρφάρ. Μπορείτε να μου τα στείλετε στο σπίτι; —Βεβαίως κυρία. Αύριο το πρωί.

—Η υπάλληλος έτοιμάστηκε να γράψει στο καρνέ της. «Αλλά ο κυρία έκνιτσε ακόμα επίμονα ένα πολυτελέστατο σεβρίτσιο. —Η διευθύντρια σας παρακαλώ; ρώτησε η υπάλληλος. —Κυρία Ντονγκάτι, δόξας Βοκακίου 16.

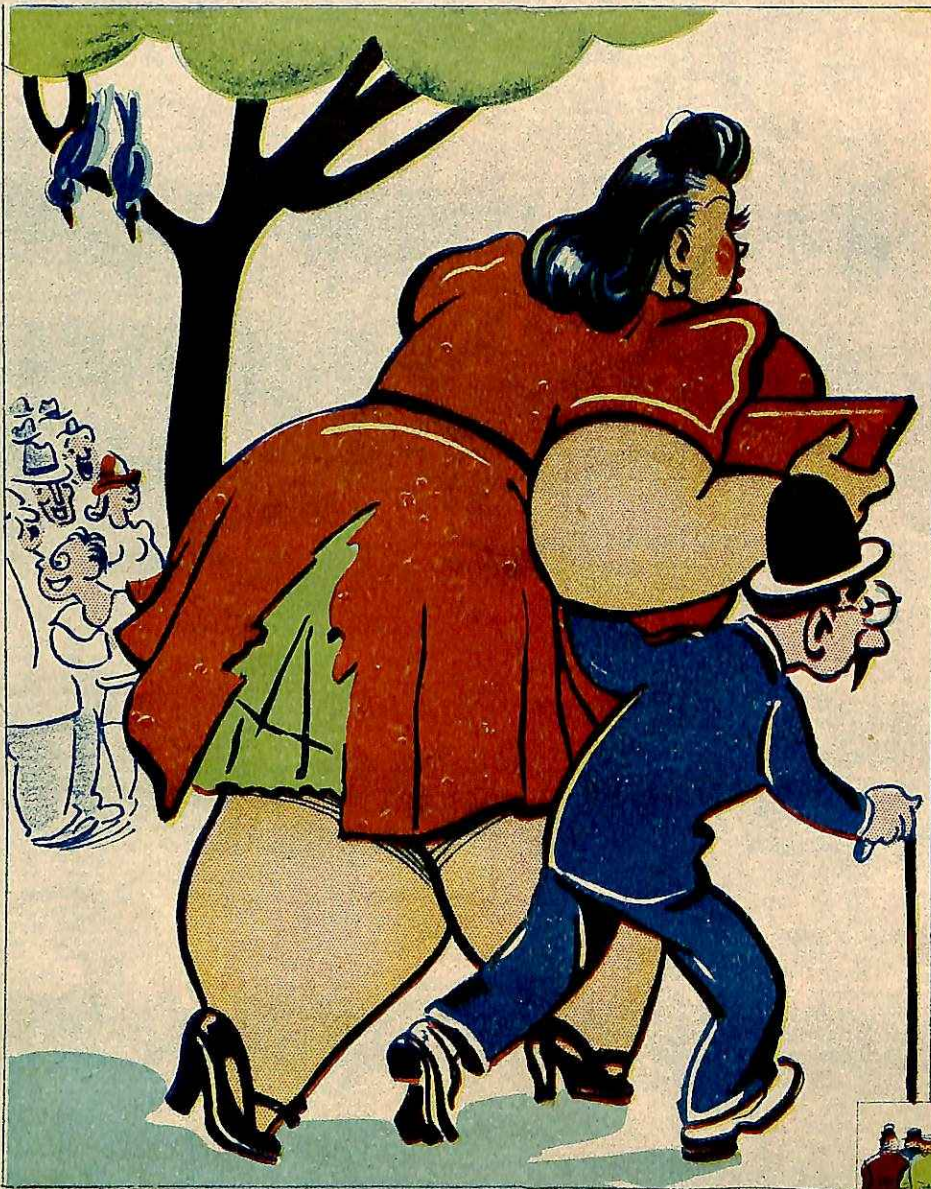
—Η νέα έμεινε για μια στιγμή με το μολύβι μετέωρο, αφηρημένη, συγκινημένη. Είπετα η κυρία τη σκαμπάση πάλι λέγοντας της: —Μου άρεσε πολύ αυτό το σεβρίτσιο. Σας φαίνεται κατάλληλο για γυαλιά δόξας; —Δεν πιστεύω να βρωτε καλύτερο!

—Εοός, παραδείγματι, θα

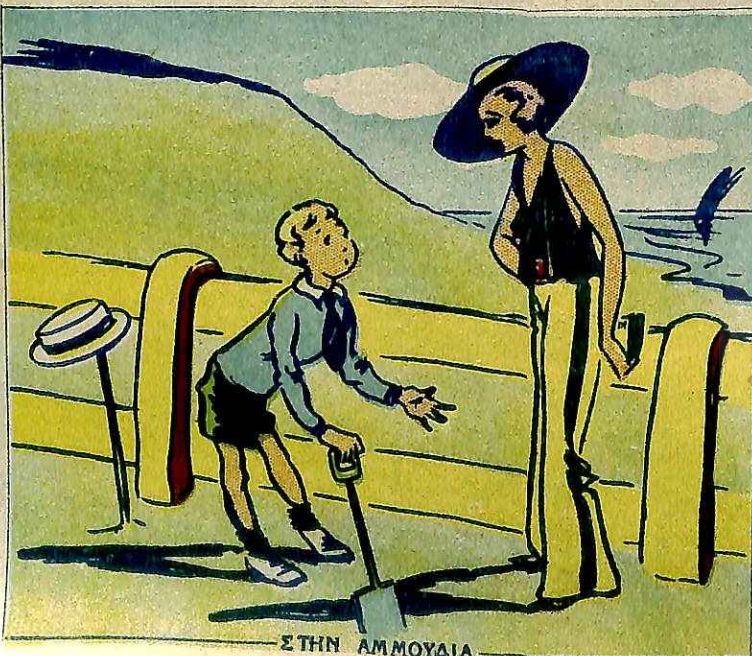

100
100

Η ΧΟΝΤΡΗ: Δεν σου είπα, καὶ μένε Ζαχαρία, νὰ μὴ φορᾷς αὐτὸ τὸ γελοῖο καπέλλο; Ὅλος ὁ κόσμος γυρίζει καὶ μᾶς κυττάει. Μ' ἔκανες ρεζίλι!...

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

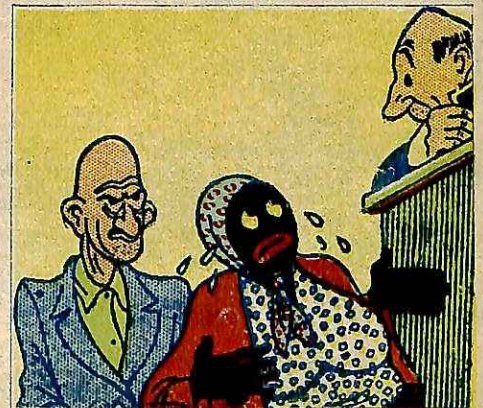
Η ΜΑΜΑ: Τι ζητᾷς ἐκεῖ, Γιωργάκη;
Ο ΜΙΚΡΟΣ: Ζητάω τὸ μέρος πού ἔθαγα ἐδῶ καὶ μὴ ὅρα τὸ μπασμάρι.

ΠΑΡΑΝΟΗΣΙΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Τι κάνεις ἐκεῖ;... Μὲ τὸν πυρετὸ πού σὲ ψήνει θρίσκεσαι στὸ μπάνιο;

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ: Δὲν μοῦ εἶπες, γιὰτρέ μου, νὰ παίρνω τὰ χάπια μου μέσα σὲ νερό;

ΓΙΑΤΙ ΜΑΥΡΙΣΕ...

— Ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τῶβρη, κύριε Πρόεδρε. Μ' ἔδερνε, μ' ἔδερνε τόσο πολὺ, πού μὲ μαύρισε στὸ ξύλο!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Πὺς πέρασε ὁ τετραπέρατος κ. Ἀναστάσιος, στὴν πρώτη σειρὰ τῆς παρατάξεως πού περίμενε ν' ἀγοράσῃ ψάρια.